

БЪЛГАРИЯ - излиза въ сръ-
дн и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдплатона
е: у Цариградъ 150 гр. каймо
а вънъ отъ Цариградъ 40 бешл.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отнесагъ
до редакціята подписатъ ся до
Драгана Цанкова.

Цѣната у които ся ба подвѣска
та, отговарятъ за Вѣстникъ
нищо не ся плаща за такво
то ся вѣсти въ «Българія»

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драганъ Цанкова управителя на Вѣстникъ въ пѣтницата на Х. Д. Паш. Галата. — Въ Търново Г-на П. Кесимовъ,
Шимъ Г-на Матео Гавриловъ въ Габрово у Г-на Ив. Грудова, въ Каваръ у Г-на Ив. Вакандаса, въ Изевъ у Г-на Цѣтѣна К. въ Ески-Загра Г-на Х. Г. Сла
пова, въ Калосеръ у Г-на Х. Н. Х. Димова, въ Сливъ у Г-на Г. Димчева, въ Пловдивъ у Г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у Г-на Б. Миркови, въ Ямболъ у
Г-на Георги Марангоса, въ Силистра у Г-на Р. Телодорова, въ Разградъ у Г-на Василъ Петровъ, въ Сили у Г-на Х. Маню Столнова, въ Котелъ у Г-на Савъ
Данюски, въ Джуна у Г-на Сидридонъ Петровъ, въ Самоковъ у Г-на Бр. Х. Гюровъ, въ Дупница у Г-на И. Янзиса, въ Видинъ у Г-на Х. Т. Цанкова, въ Ха
вкою у Г-на Христоуза Чорбиджи, въ Ловицъ у Г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у Г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у Г-на Г. Никонова, въ Солунъ у
Г-на К. Държеловъ, въ Силисво у Г-на Минъ Раткова, въ Бургасъ у Г-на Койа Рийкова, въ Свишовъ у Г-на Н. Д. Станчогу, въ Руссе у Г-на Петра Зла
това, въ Гюргево у Г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Пѣриза у Г-на М. Поповича, въ Галацъ у Г-на Ер. Добровича, въ Варна у Г-на Д. Х. Тулевъ и Сѣд. в
Бургасъ у Г-на Псаца Минцова, въ Тулча у Г-на Г. Д. Каравански, въ Изевъ у Г-на Шонова, въ Карлово у Г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЪ И ИЗДАТЕЛЪ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Положеніето на Българити къмъ Гръцити и арменцити.

(Продълженіе)

Какво може да бѣде ученіето и запая-
ніето на единъ таквъ чѣлѣкъ, кой-то
става у насъ священникъ? Той едвамъ
знае да прочита, знае да пѣе нѣколко
пѣсни, научилъ нѣколко употребителни
движенія, числото на кръстовети и по-
клоните въ нѣкои черковни обряди, нѣ
безъ да познава дълбокото ученіе, висо-
кити истини, на които тѣ думи, тѣ
пѣсни или обряди сѣ бѣлечити или
значеніята, които трѣбва да му дѣдѣтъ
случай за да си изпълни главната дѣл-
жностъ, която е поученіето. И този Бо-
жи чѣлѣкъ трѣбува да посрѣтне ново-
родениятъ християнинъ като вѣздува
въ християнското съобщеніе; той ще съ-
едини сѣражгити чрезъ тайнството на
бракътъ; той ще утѣши болниѣтъ, ще го
приготи да премине на другиятъ жи-
вотъ и не го испроводи до гробъ-тъ —
Мислите че той ще ся ползува отъ
случаятъ кръщаваніето да припомни
на родителя дѣлжността нѣмъ за да
отхрани дѣцата си въ християнскити
добродѣтели, за да дадѣтъ на дѣцата
си единъ добръ примѣръ съ единъ че-
стенъ и дѣтеленъ животъ? Ще з а е
ли той баремъ да каже на родителяти,
на съседити, които ги е събрала це-
ремонията около новородениятъ, едно

късо сказаніе на животътъ на светецъ
тъ на когото името ще носѣ кръстен-
нятъ, или животътъ на светецътъ кой
то ся пада на тоя день? Ако нѣмъ ра-
скажеше тоя благочестивъ и благодѣ-
теленъ животъ, или страданіето което
тоя светецъ е притегилъ за истината,
ако нѣмъ го раскажеше, то са знай че
майката ще го повтаря често на дѣте-
то си, а бащата ще го употреби кога
то го гади. Дѣтето, като порасте, ще
си докара на устъ, въ трудниятъ си жи-
вотъ, добродѣтели на своятъ светецъ
ако тоя припомянуваніе го накара да на-
прави едно помпено добродѣтелно дѣло,
ако го направи да отбѣгне едно заблуде-
ніе, да прости една грѣшка на ближниятъ
си, тогази думити на свещеникътъ ще
бѣдѣтъ принесли плодови си, сѣмето
на Евангеліето ще бѣде дало жетвата
си. И за тая цѣль въ християнството, по
много е останалъ обичай да туятъ на
новородениятъ името на единъ свете-
цъ. *Кръщавайте и поучявайте* е ре-
къз Іисусъ Христосъ.

Да; у насъ кръщаватъ, нѣ само за
това, защото сѣмечели отъ кръщеніа-та
продадени отъ гръцкиятъ владѣка като
цѣтисамъ, и въ контрътъ нищо не са
получува за поученіето. Още какво по-
ученіе може да даде нашиятъ попъ, ко-
гато той самъ нѣма никаква наука! На
нѣето поученіе, става едно черненіе, въ
което свещеникътъ да е върви, и свѣ-

тата церемонія на кръщаваніето ся свѣ-
шва.

Има ли да ся вѣличава нѣдѣтъ, изре-
коха сѣ обичайнити думи, и сѣчко е
свършено. — Плати толкъсъ гроша и по-
слѣ хайде да идемъ да ядемъ и да пи-
емъ. — Пѣ, о свещениче, казѣ ли на мла-
доженцити, защо е станало тайна съ-
единеніето на двама младоженци? По-
учи ли вѣчениити за светити дѣлжности
на домашниятъ животъ, за взаимно-то
снисхожденіе, за дѣлжността на взаи-
мната помощъ, за най главното правило
на християнството: *равенството на два-
та пола*?

И истината нашия попъ знае ли ва-
жността на това евангелеско правило:
жената е равна съ мъжески? Ии-
сусъ христосъ отърва жената, кой-то
прѣдъ неговото дохожданіе на земята
бѣше робъ на мъжа, сѣщо днесъ както
се види въ нѣкой дивни народи въ А-
фрика, въ Америка и въ островити на
Океанія, и въ половинъ-дивити народи
които не познаватъ отъ християнството
освѣтъ външнити форми, както напри-
мѣръ, Черногорцити. У тѣхъ има обы-
чай да употребяватъ женити си като го-
веда да носѣтъ товари подиръ мъжески
си, обичай, когото глѣдаме съ срамъ и
въ нашето отечество, напримѣръ въ Ко-
телъ дѣто женити безъ исклученіе носѣтъ
боси, дърза отъ гората, а пакъ мъжески
ти нѣтъ, браята нѣтъ, отъ които има

миліонисти, истягатъ са по кафенета и ся пазуватъ по ебана. Да, свещениче, познавашъ ли ты, обзиди ли ты на твоето стадо, че равенството на жената съ мъжътъ е едно отъ главни-ти правила на християнството? Това християнско правило е толкось плодovitо съ важны слѣдствия, то има таквози голѣмо вліяніе върху добродѣйствието и доброшастіето на народити, щото ако вщемъ да знаемъ кой народъ е най-образованъ и, споредъ числото и мѣсто то, което занимава, най-силенъ и най-богатъ, ако искаме да знаемъ, казуваме ные, кой народъ има вліяніе въ свѣтътъ и дору върху честъта на народити, то тоя народъ е оня, въ който жената най-много ся почита, дѣто жената има най-много права. Стига да направимъ едно сравненіе между народити споредъ тѣхната сила, споредъ тѣхното богатство, споредъ тѣхната индустрія въ споредъ тѣхното вліяніе въ свѣта, и ще разувемъ какво назначеніе има жената въ разни народи.

Нѣка разгледамъ нѣколко народи въ това отношеніе:

Въ Франция жената я най-почитатъ, и сѣки знае че добръ отхраненити хора отъ сички народи сжщото правятъ. Въ Франция, казуваме, на жената ставатъ, говорятъ ѝ съ почетъ, тя стои на първото мѣсто дору и ако и да е сиротница, сѣки е готовъ да ѝ доде на помощъ, сѣки иска да ѝ заслужи. И това сж вѣкашния бѣлѣци за дълбоката почетъ, които иматъ за жената. Е добръ, Франция на която жителити псказватъ толкось голѣма почетъ за жената, франція, съ едвомъ 37 миліона жители, е днесъ, както и е била сѣкоги, най-силната и най-богатата между народити, и има най-много вліяніе надъ образованіа свѣтъ. Истина, че имало е врѣмена, дѣто Франция е била покорена, нъ за това е трѣбвало следованіето на почти сички европейски народи, и та сѣкога са е подигага, и по сила.

Въ Англія жената нѣ по малко ся почита, нъ тамъ жената е по подчинена

на мъжътъ отъ колкото въ Франция, и ето Англія съ едно народонаселеніе отъ 200 миліони жители и съ една пространна земя, не е таквази каквато трѣбаше да бѣде. Пити петъ пѣти по силна, пити петъ пѣти по богата, Англія едвѣмъ ся сравнява съ Франция.

Въ Германія жената още по малко ся почита колкото въ Англія, и ето Германія съ едно народонаселеніе отъ 60 миліона, съ едно пространство два пѣти по голѣмо отъ Франция, е по малко силна отъ тая и безъ никакво замѣчително вліяніе въ свѣтътъ.

Що да кажимъ за Русія? Положеніето на жената тамъ е по лошо отъ колкото въ сички образовани народи. Тая Русія която има близо до 80 миліона жители и едно пространство 40 пѣти по голѣмо отъ Франция не може да ся сравни въ никакво отношеніе съ гореченонити народи, а пакъ малката Белгія, дѣто изравни сж сжщити както у Франция жената почетена както у Франца, тая Белгія, на пространство колкото единъ Елель въ Турція, и съ едно народонаселеніе отъ четири миліона, е позната съ богатството си, съ търговіята си, съ своити сношенія съ сичкиятъ свѣтъ по много отъ оня земя които сж десетъ пѣти по голѣми отъ нея.

Ще попитатъ: какъ става, че колкото единъ народъ отдава почетъ къмъ женити, толкось по много той става силенъ, богатъ, ученъ? Не ще го видимъ въ продълженіето на тоя членъ.

Нѣка нашити читатели не ни обвиняватъ че правимъ едно развѣтне може твърдѣ дълго; ние ще имаме време да са върнемъ пакъ на нашия свещеникъ за да видимъ какъ си исполжава той длѣжностити предъ божиатъ, предъ оногози дѣто умира или предъ уурѣяитъ, както го видѣхме при вѣнчаваніето. Ние мислимъ да заслужимъ на народътъ си, като му обрѣдъме вѣнчаніето къмъ вліяніето на жената върху честъта на народити, (сѣдѣва).

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИ ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Октомврія 18 30 1860.

Относително за нашия народенъ въпросъ ние имаме да кажемъ: Отъ портата още никаквъ рѣшителенъ отговоръ не сж получили нашити тукшнии българе; при това научаваме че Портата пратила сичкии наши до нея мазари до патриархіята Изъ Балъ-капанъ са мѣлви, че ушь са рекло да ся разгѣда българската работа на Портата; по най-послѣ ся рѣшило: това е религіозна работа, тя не принадлежи на Портата; патриархътъ нека я разгѣда по мазарити които му правдатъ за да ѝ даде единъ цѣръ.

Това доволно доказва онова що сме ние толкова пѣти изрѣкали. При всичко това нашити българе въ недвижимо състояніе ся нахождатъ; тѣ чакатъ отъ само себе си дано нѣщо ся роди или стане. краката ако мърдатъ главата и насамъ ся маха и пататъкъ, и тѣй когато въ главата го нѣма, краката шо ще ти сторятъ като нѣма кой да ги тика! Най-лесното става сега най-мѣчно. Сѣки иска, сѣки желае, но работитъ вървятъ тѣй като че никой нищо не прави. Защо това тѣй? Защото уювети сж рѣздовени и главитъ сж замални, чакатъ врѣмето да си управи и тѣ сж угаявагъ и тогава работа да вършатъ, но додѣ тѣ ся на-канятъ, другити ще ся панграятъ; сѣко нѣщо си иска врѣмето. Дай Боже дано не бѣде тѣй, и нека ние излеземъ дѣла.

И учаваме сж че г. Паисіа, нашия гѣфаніотскій българинъ, ще сж опредѣли за Самоковъ. Ако това е истина, то потвърдава още що ние въ послѣднитъ сж лезгъ казахме: както и да е ние сме увѣрени че нашити по вѣнъ българе шо постоиствуватъ—както и да ся случатъ работити: по добръ кжело отъ колкото никогі. Ърненіе, сѣгласіе, миръ и любовъ и сичко ще бѣде; на времето на П. В. Султанътъ никой нѣма да оспори неоправданъ стигъ само да му искаме онова, което може да даде. Ние сме сега въ единъ дѣбиринъ; и нѣмримъ за да ся отървемъ; той сѣбен и ни грѣбъ, но нашити очи уюрени отъ дългата

причина, не могат още да го съзрять. Но върмето което извършва сичките нѣща; то ще изпълни и това наше желание, стига само нашия съюзъ да е не подвижимъ и нашиягъ гласъ да е единъ; тогава и нашето справедливо правителство нѣма да ни откаже.

— Писагъ ни отъ Беброво че преди година сиромасите за да си отърватъ отъ еяджити—чорбаджии, раздѣлили селото на махли и на сѣка поставили по единъ и пзумалитъ за една година, но нѣкой отъ повити тѣзи не сѣ ся показали по похвалителни отъ ветхити; и тай нѣкой на име Тодоръ Валиничко никакъ не искалъ нито чувалъ за да си даде хисапътъ, като годината му сѣ е минала. Какъ ще свърши не сѣ знае.

Тѣзи които ходили въ Русе при Н. П. Вали паша за да търсятъ на ветхити чорбаджии що сѣ иели отъ сиромасите били сега въ Търново. Сумата казва дописката е до 100,000 гр. Сиромасити ако и да иматъ правда, не знаеме какъ ще я намѣрятъ ако търновскити тѣхни събрания чорбаджии ги подкрѣпятъ

• Попричина на чорбаджилѣтъ, казва дописката, и училището ни горко го убилъ. Останало е на единъ ентронъ, който като сѣ вѣща съ по усердіе да върши работа, не е извършилъ нищо отъ една година и половина. При сичкити тѣзи знаеме за напѣдъ надѣжди: не сѣ съмнѣваме че роднителити на поставителтъ на това училище ще сѣ побудатъ, както и други нѣкои родолюбци ирждане, и ще го наредятъ единъ денъ както трѣба и прилича

Пустити чорбаджилѣтъ, ако и да посинѣнего издѣлкѣ, пакъ не имъ сѣ остава на нѣкой си. Гдѣто сѣ възвѣс чѣлѣкъ се отъ него сѣ улакватъ, както и отъ владыцѣти. Зато стои въ тѣзи два елемента: кой да препорѣкуватъ усѣхити на школитѣ; кой да углоби сиромаси и, кой да мюзевредиса— и къ тѣ сѣ едно слово сичко зло отъ тѣхъ; и га ще имъ чуемъ доброто, не знае.

Съобщаватъ ни отъ Силистра и ни забѣляватъ че тамошнитъ владыка трѣпалъ за Ц-градъ съдруженъ съ мазари противъ българити отъ страна на цыцарити, и противъ нашата — Побѣдѣ на ша който ушь зацѣщавалъ българити.

българити и тѣ не отпуснали този случай да пратятъ тоже мазари за непрепознаването на владыката и за дѣвѣята която иматъ съ цыцарити.

... Увѣряватъ ни че училището на новата църква въ Шуменъ, е въ зѣлъ расноудокъ. Причината на това било нѣкой си писатъ, които, да си не изгуби айджитъ, интригува, и единъ канзаманинъ ветха даскалскѣ антика. Чудесно ни сѣ види какъ Шуменци сѣ оставятъ на такива хора никъкъ да има да имъ даватъ пѣнове за школата.

Дописката забѣлява и за възпикното Шуменско училище че е зѣлъ — и причината е въ ентронпоти и въ чорбаджити зѣщо искатъ да замесятъ съ шѣпа брашно пѣнии нѣщови хлѣбъ: 3,000 дѣца въ едно училище могатъ ли да сѣ управляватъ отъ одного само учителя?

Тѣзи, ако сѣ истини, сѣ за голѣма срамъ на Шуменци. Шуменъ, който е единъ отъ първиги грѣнци въ България, школитѣму да сѣ зѣлъ, школитѣ най важного за тѣхъ нѣщо!

— Писагъ ни отъ Велесъ че преди дни тѣхнитъ Владика негово пр. Ангимъ, като изчезналъ изъ градътъ нѣкъ безъ никой да знае, писалъ имъ сегѣ че нѣма да имъ бѣде веки Владика. Велесчанѣ на това явилъ че сѣ сѣ зарадвали. Но това изречение видѣ сѣ че не било отъ чисто сърце на Владиката, защото той на 12 7/врія сѣ отправа до нѣкои отъ гражданѣти и налага себеси като постоянъ, въ това послѣднѣо писмо той опредѣля поплъ Ангѣта за Иконовъ, и заповѣда на намѣстника си да слѣдва стрѣжоба по христѣанитѣ.

Волята на единиятъ не може да бѣде по сила, отъ волята на многото и най наче въ това обстоятелство. Той ако заповѣда да стрѣжатъ и да пленатъ Българиятъ, тѣмъ като не имъ е по волята може да не даватъ, защото правосѣдното наше правителство не желай никой никого да приудѣва. Въ единъ градъ, въ едно село когато има миръ и любовъ, тамъ сичкото е лесно и благополучно, тамъ нищо не може да бѣде противъ ползата народна.

— Не казахме въ ардинушнитъ си листове що Гръцитѣ сѣ избраха и назидиха патриарха, но по послѣднитъ дѣсѣ на нѣкои знаменити грѣци видѣ сѣ че това избраніе е станало не по народното желание; за това и онаи нѣдѣла въ вторникъ, по извѣстїето за Левантъ Хераздъ, сѣ е дал

протестъ на В. порта противъ сегашнитъ патриархъ Іоакима. И ето що пише този журналъ: Вчера сѣ подаде на В. П. единъ протестъ сѣсѣвъ по количеството и по важността на личнитъ членове отъ грѣцкогъ цариграшко общество въ когото уважително, съ твърдо рѣшеніе казватъ: но причина на зли нѣкои дѣйствиѣ (интриги) които запосѣдвахъ на патриархическо Іоакимово отбраніе. Гръцкото цариграшко общество не препознава новоотбранитъ достоевъ за тѣхенъ главноначалникъ духовенъ. Но страшно е че В. П. ще го поддържи и потвърди, защото отбраніето какъ да е стана по образъ канонически.

Сичкото това става за юрганитѣ: Гръцитѣ тѣзи сѣкатъ че настоящи патриархъ, но нѣвѣитъ сѣ характеръ не ще може да дойде де дѣхакъ камъ, бѣкъ да знайтъ че два камѣка остри брашно не праватъ. Гръцитѣ сѣкатъ че ще могатъ съ тѣхната строгостъ да ни оплашатъ, и волю не волю да ни подчинятъ пакъ както бѣхмѣ—Огиде веки! Въ една къща брашното като хвати да не сѣмѣствува, дерникѣтъ тоже хвати да сѣ развали; тѣи и тукъ хлѣба имъ бѣхмѣ нѣе и за нѣкъ ставатъ сичкитѣ тѣзи.

КОРЕСПОНДЕНЦИЯ НА БЪЛГАРИЯ

ВЕЛЕСЪ Септем. 30 1860.

Господине Редакторе на В. България!

Чюдно ми е като гледамъ още да некатъ да сѣ дутѣ връху Троповете на Българскитъ епархїи Гръцитѣ Владикѣ каквото и до днесъ що сѣ правили! нѣ, съ кои права сѣ до сега владыли връху тѣи чюжди тропове? съ кои права сѣ до сега сѣдѣли въ тѣи чюжди къщи? съ кои права сѣ до сега освяждали чюжди нѣща? съ кои права сѣ до сега стрѣгали до кожа Христѣанитѣ (Цркската рѣя)? съ нѣкои воистину! А пакъ не мислятъ защо, какво що сѣ правили, така ще имъ правитъ! не мислятъ че, нече сѣ намери вече епархїи за тѣхъ! Не зѣятъ защо по сръдѣи нощъ ще изчезуватъ изъ България безъ адіо? каквото и найнитъ Владика Г-нѣ Ангимъ прѣдъ три-четири седмици посръдѣи нощъ изчезна безъ да сѣ знае за къде. нѣ, днесъ гледаме едно писмо отъ « 12 » на текущѣи изъ Ц-градъ отъ П. П. Г-на Ангима връзъ

неколко лица въ града ни съ което опредѣлява Г-на Пава Янега за Икономъ, и пѣговый намѣстникъ за да слѣдва стражбата, и да съблация християнеть безъ да знае Н: Пр: заповѣди тѣ на Н: С: Вел: Везиръ. що заповѣди на новий поставеный отъ Н: Св: мезлинь. на гражданитъ и на Н: Благогов: Г-на Папа Янега. Защо той Папа Яне като чесенъ, почтенъ и доброжелателъ челоуѣкъ за сыромаща Царската рая, въ едно разстояніе на икономството му, темни тѣ преглеждаше сыромаситъ въспомогаше и покровителствувахе, което е познато отъ сите граждани и селяне, доброто му поведене.

Нѣгово Преев: като неможеше свободно да извършава Деспотизмъ тѣ си, отделени го отъ Митрополіята, нѣ наши тѣ почтени граждани които секога желаяха спокойствіе то и улесненіе то на сыромаща въ мезлиня! като влезе въ тая служба светиня му пакъ преглежда апапата гдѣто намира едного челоуѣка заперенъ отъ двѣ недѣли за «5» гроша другия за «50» гро: три недѣли които светиня му испущи. А Нег: Н: Г-нъ Антипъ кабаръ нѣма отъ тия нѣща, макаръ и да се скапѣ въ телници не ги погледжаше, нѣ гледа Св: кесійка да си напѣлн та да има епѣла да ся нарича Св: Велесу. Така и во време за некой Еснафски празникъ като го поканѣха (Еснафатъ) Г-нъ Антипъ да имъ служи литургія, а той, прѣво паритъ имъ сака прѣво пѣговата кесійка да осрети, на тогава еснафа и така отъ една година насамъ, прѣрсоха го и еснафити даже и въ прѣква тия дни пеходеше, етоти пастырь пабуциѣ стадото Христово! — Исмото му се чюдно вижда въ града ни, като самъ ни ченно яви на гражданиете, зично: нече вече да Владичествува въ Велесъ а требъ Велешани да го пѣятъ неколку дни за Мусафиринъ а не за Гладька, а пакъ сега опредѣлява заповѣда и свирави неѣжъ (неизяющъ) въ всички: бедѣжъ е забривѣ! Но то е свойствено на Фанариотѣ за това и нѣ пнелхне до народитѣ ни Бѣл: Царька извѣстивши нѣ, случайното въ града ни и почтената Община да яви гдѣто треба и прѣдвиди нужното, а не отъукъ нѣла никакъ извѣстие отъ отеческитѣ совѣти и

наставленія на Н: Св: Велик: Везиръ които непрестанно Всевишняго Бога молиме за долгоденствіе то на мудрія тѣ ни с модержецъ и милостивятъ ни Царъ и Бѣща, когото Богъ да сохранитъ яко зѣнциу ока на многая дѣла аминъ!

КОТЕЛЪ 25 Септември 1860.

Истинното состояніе на Котлянскитѣ общи училища.

[Продълженіе.]

Въ послѣднѣето си изложене мы, спорядъ священнѣтъ си длжностъ кжѣ родното отечество, начертахмы единъ способъ и значимы нѣкои средства; които, като се гудятъ въ дѣйствиѣ да може да се събере едно таково количество пары което да бже удовлетворително за сдържаніето не само на нашитѣ сегашни общи учители, но и да могатъ да доведатъ еще и други нѣкой учитель съ по високи науки. — Отъ тогава се е живѣло по вече отъ единъ мѣсяцъ и нѣмно ново за училището не е станало освенъ че нѣкои отъ младитѣ се постаряхъ и събрахъ както еще събиратъ по 20, 30 гроша на момче за да заплатятъ поне малко на учителитѣ. Впитропъ еще не сѣ си избрили, доходитѣ еще не сѣ се наръдвали; но имамы голѣмъ надеждъ че знаятъ като се прибиратъ хората отъ вѣшлитѣ си училищата ни ще се наръдятъ добръ стига само нашитѣ стари и млади да дѣйствувать съ по голѣмо съгласіе. — Като свършихмы послѣдното си изложене, нѣме казахме че: «нашитѣ старци спорятъ спасителнитѣ поученія на Християнската Вѣра длжни сѣ въ името на челоуѣлюбието и на братската и отеческа любовь и въ името на доброто да послушватъ и да слѣдватъ съвѣтитѣ и расположеніята на по младитѣ и проч:». Но вижда се че нашитѣ тукашни млади Котлянци зѣлѣ разутѣли тѣя наши дуи зашто нѣкои отъ тѣхъ забрахъ тѣй да дѣйствувать и тѣй да се отнасятъ кжѣ по старитѣ што то туй тѣхно обносѣне совѣтъ не имъ прави честь. — Мы никога не се надѣлахмы че оны тѣковинъ образомъ ще се отнесатъ; тѣмъ, като по учени и по образовани отъ по старитѣ не приличае тѣй не благородно и кизостно да постѣпятъ и освенъ дѣто корятъ и обезчестяватъ старитѣ по кавенетата, дѣлѣхъ нѣмъ и тежрѣ горчивы сатиры по совацитѣ, а причината на туй бѣ слѣдующата. — По примѣрътъ на другитѣ наши еднородни рѣмѣхъ е нашитѣ ако не стари, то поне по млада кот-

лянци да се отрежѣтъ отъ грѣцкый патрѣкъ и отъ тукашны грѣцкый му владѣка Веноаина и вѣсто тѣхъ да споменувагъ Н: В: Султанъ и Н: П: Имѣриѣ. Въ сѣдствіе на одно таково рѣшеніе подигна се едно сѣно и неубородно сопротивленіе отъ страхѣтъ на нашитѣ старци; ставахъ разни кавѣги и смущенія, за които и вѣ Г: Редакторе споменувахте ако и на бѣсо. Намѣстникъ, ако и причинатъ на тѣя смущенія сѣ какго и вѣ видѣте старцитѣ; но — повтарямъ го — младитѣ не трѣбаше тѣй неблагородно да постѣпятъ, не трѣбаше да гдѣдатъ на неприличны пѣнѣ на по старитѣ и да се трудятъ да нѣмъ отжѣстѣватъ съ сатиры и съ безчестны хораты: а като по учени и по образовани длжни бѣхъ като се трудятъ за нарежданѣто на училищата и за възстановленіето на нашата народна Іерархія, да не очерягъ тѣя тѣхны похвалны и любородны дѣйствиѣ съ нѣзкы и неблагородны постѣпки. —

Тукъ не можемъ да умалчѣмъ безъ да възбѣжѣмъ Г: Редактору че въ наши градецъ котелъ, както и въ всичкитѣ почти градове изъ България училищнитѣ работи бѣхъ до сега тѣсно свързани съ Владикѣкѣ работи; и по тѣзи причинѣ кождо нашитѣ пѣрчи хора бѣхъ по обични на владѣката, толкова и училищнитѣ работи зѣлѣ отивахъ и — училищата вѣсто да правятъ успѣхы, напротивъ тѣ варвахъ низадъ дуру и се затваряхъ и опустѣвахъ. Сжачто тѣй се случѣва въ всичкитѣ почти градове и особено дѣто живѣятъ владикѣтѣ. За примѣръ ви привождамы Шумелъ, Едирне, Русчукъ и — нашъ Котелъ, зашто най много прѣпятствовахъ и прѣпятствувать на напредванѣто на училищата оне отъ нашитѣ старци, които сѣ най обични на Веноаина и между които особено се отличѣва Х: Йорданъ куру-жековъ който — мѣноходомъ да кажемъ, в най много прѣпятствуваше да се въ вразумѣна 11 май празникѣтъ св: Кирила и Методія и който за да изѣе своѣтъ злобъ и свѣсто личерско неудоволствіе врѣхъ силъ си зашто оны бѣхъ се съгласѣтъ на това: избѣла — толкова парварскы хораты врѣхъ едно неопѣно Лице за което сѣкажъ че унѣто подобѣло силъ му за да празнува народно св: Кирила и Методія — голѣмъ грѣхъ!... (??) Вижда се че негова мѣлѣтъ както и другитѣ нему подобни да не знаятъ че времѣто на личерството промина и че таковѣтъ образотъ оны дѣйствувать срѣду милостивѣтъ вѣлѣ на прѣблѣги нашъ царъ.

Като хуртуваши тукъ за стари и за млади и за сношеніята, които тѣ иматъ или треба да иматъ помежду си; то за да могатъ нашитѣ читатели а особено нашитѣ млади котлянци по ясно и по точно да разумѣятъ смисъльтъ и означаването на истинното нѣщо положение и отнѣшеніе къмъ постаритѣ както и по старитѣ да разумѣятъ онова тѣхно положение къмъ по младитѣ; почитамъ за неизбѣжна наша длъжностъ да прибавимъ и слѣдующее то и моимъ читателитѣ да бѣдатъ снисходителни и благополучны въ насъ и да дадатъ едно особено вниманіе на слѣдующитѣ ни, сякашъ справедливы, размышленія. —

Нашитѣ котлянски старци както и въобще всичкитѣ почти стари Българи а особено оне които сѣ поставени или сами се и поставятъ за да управляватъ една община въ единъ градъ, или въ едно село сѣ хора неучени и необразовани; или пакъ тукъ тамъ се намиратъ нѣкои които сѣ половинъ-или четвъртъ-учени, по които сякатъ че всичко объемятъ и всичко знаятъ и разбираютъ а особено ако сѣ богати!... Такива хора се називаваха е го н с т и сръчъ хора, които само себе си и своитѣ дѣйствиа аресватъ; такива хора сѣ по разбращени и по злоторни отъ по проститѣ ако по злопосудію направленіето на дѣтишката имъ отхлана е такава.

Но такива първенци и народни представители ако и да не сѣ имали честь въ младостта си да се изучатъ и да се образуватъ и ако и да не сѣ слѣдователно въ сѣстоиіе право и добръ умствено да разсѣждатъ, особено като живѣли и се образували мнѣніята за всичкитѣ предмети на този свѣтъ въ една епоха сѣсѣвъ разликъ отъ сегашната: тѣ обаче придобиватъ и иматъ въобще сворядъ дълговременитѣ си занятія и упражненія въ общи работи добры, нѣкои отъ тѣхъ даже и отлични о п и т и м п о з н а н і я за общи работи. —

Младитѣ же спорѣдъ по благоприятни обстоятелства на сегашната епоха имать случай да се учатъ, и спорѣдъ честитѣ имъ търговски сношенія съ други народи могатъ по добръ умствено да сѣ образуватъ но имать въ много случаи и за много предмети таква *опитни познания* каквито старитѣ имать. — Зада може слѣдователно една община да се ползува и отъ старитѣ и отъ младитѣ, или то ясно да кажемъ: за да могатъ нашитѣ Котлянски старци-първенци да действуватъ съгласно съ младитѣ и младитѣ

съгласно съ старитѣ; що трѣба единитѣ и другитѣ да струватъ? — Трѣба старитѣ да се ползуватъ отъ умственихъ познания на по младитѣ, а младитѣ да се ползуватъ отъ опитнитѣ познания на по старитѣ; спрѣчь: по старитѣ да послушватъ на свѣтитѣ на по младитѣ основаны на умственихъ нѣмъ познания; а по младитѣ да послушватъ свѣтитѣ на по старитѣ основаны на опитнитѣ нѣмъ познания. — И ако таковъ образъ постѣпатъ нашитѣ Котлянци, както и въобще всичкитѣ стари и млади въ България то да сте увѣрени Г. редакторе че всяко едно несъгласіе всяко едно наранѣе и иприпраніе и всяка една вражда и умраза ще се дигне изъ по между нѣмъ и всичкитѣ имъ общи работи ще трагичатъ и ще върватъ твърдѣ добръ и благополучно. — Училищата имъ, черковитѣ имъ, болницитѣ имъ и други такива Богоугодни заведенія чудесно ще се наръдватъ и — въ такъвъ единъ случай нашитѣ Котлянци, както и въобще всичкитѣ стари и млади Българи ще ставатъ достойни за високата Царска милость на Преплагій нашъ Султанъ- Абдулъ- Меджида, — Но сега въ котель, какъ и въобще по всяката България що става?? — По старитѣ първи хора, които умъ управляватъ Общината ни въ черковни и въ училищни работи вмѣсто да помислятъ че тѣ като неучени или като четвъртъ-учени хора не могатъ да иматъ смѣтитѣ *умствени познания* като младитѣ; и — вмѣсто да се ползуватъ отъ тѣхъ имъ умствени познания тѣ ги напротивъ презиратъ и не сайдисватъ нѣкога даже спорѣдъ раджацитѣ имъ яничарски чувства въоружатъ се нравствено и враждебно и гонатъ и тѣчатъ младитѣ и то защо?? — Защото не мислятъ и не чувствуватъ като тѣхъ!... Подобнитѣ образъ и младитѣ често падатъ также въ заблужденіе; защото вмѣсто да се възползуватъ отъ *опитнитѣ познания* на по старитѣ: — напротивъ тѣ ги советъватъ не почитатъ корѣтъ ги, обезчестяватъ ги. Що, прѣсхожда отъ това?? — зго за старитѣ, зго и за младитѣ а най зго е за общитѣ училища за черковитѣ, за болницитѣ и за другитѣ имъ общи работи. Впрочемъ мы сѣмъ длъжни тукъ отъ любовь къмъ истината, торжественно да кажемъ че: *въ по много случаи, и въобще, младитѣ по лесно сѣмъ наватъ за доброто и ползното, а не стритѣ*; които водили като безсловѣстни животни отъ свой *скотеский инатъ* и отъ своето *пусто славѣнобіе* никогда никакъ или твърдѣ рѣдко сѣмъ наватъ на предложеніята и на свѣтитѣ на по младитѣ, ако щѣ и да

сѣмъ най добри, най спасителни и най общеполезни. — Жално е наистина такава едно расположение на духовѣта на нашитѣ котлянци и други първи хора и чорбаджіи!...

Мы сѣбѣтъ слѣдователно смиренно, но отъ чисто сѣрдце да свѣтуваме нашитѣ котлянци, както и другитѣ първи хора да управляватъ общинитѣ въ училищитѣ и въ черковнитѣ имъ работи въ България: да оставятъ тойзи свой инатъ, който е знакъ на проста и ниска душа и да послушватъ свѣтитѣ на по младитѣ *когато тѣ сѣмъ добри*. Тѣмъ сѣмъ казвамъ и на младитѣ да не сякатъ че тойзи свѣтъ сѣ върти и сѣ управлява само съ *умствени познания* не, че всякога и за всѣко едно нѣщо трѣбватъ и *опитни познания* особено за общи работи. По тази причина оны сѣмъ длъжни да послушватъ свѣтитѣ на опитнитѣ старци по само *когато тѣ сѣмъ добри и общеполезни*; а не както тукъ въ Котель и въобще нашитѣ Български старци изискватъ щото младитѣ *безусловно и рабски* за всяко едно нѣщо и на всяко едно тѣхно предложение *рабски* да имъ се покоряватъ, макаръ и туй тѣхно предложение да е най криво и най вредително за общината имъ; по кое то предложение старцитѣ спорѣдъ оскудитѣ си *умствени познания* не могатъ добръ да разсѣдятъ и да проумѣятъ.

Като свършамъ туй на не изложение, повтарямъ на нашитѣ котлянски млади, както въобще на всичкитѣ млади Българи, които искрено желѣатъ доброто и наръдването на милото ни отечество, и които при това се имчатъ да ставатъ достойни за Выс. Царско благоволеніе на прѣлагій нашъ Султанъ: нѣка оны постѣпатъ въ правѣи, безпристрастни и любородни пѣтъ, нека се съображаватъ и възползуватъ отъ опитнитѣ познания на по старитѣ; нека се допитватъ отъ тѣхъ тамъ дѣто сѣмъ нужди опитни познания; нѣка младитѣ наши Българи показватъ на цѣлъ свѣтъ че оны сѣмъ хора по учени, образовани и слѣдователно по благородни отъ по старитѣ, нѣка докажатъ еще че тѣхъ-тѣ старитѣ и тѣхъ-тѣ стрѣменія и дѣйствиа имать за основанія злоба отнѣстванія, умразъ, вражда или други нѣкои небагородни чувства; — по да доказатъ че оны имать за главни двигатели на тѣхнитѣ дѣйствиа: искрення любовь къмъ отечеството си и безинтересно, но твърдо добродѣтелство за възстановленіето на нашата народна Іерархія и за преобразованіе и наръдването на нашитѣ общи училища. Нѣка никакъ не се оставятъ да сѣмъ отклонитѣ отъ тѣхъ тѣхны любородни царю и Бо-

тни за народни които я съставляват. Виенският вѣстникъ „Преса“ съдържа манифестътъ, който австрийският императоръ обнародва на 8/20 Октом. на своити народи, и който е съдруженъ съ царската диплома, която нарежда вътрѣшните политически сношения на монархията.

Въ тая диплома императорътъ обявява че за впрѣдъ правото на законодателството ще са извърши отъ него и отъ наследниците му само съ помощта на камарити (дѣти) и на държавниятъ съветъ.

Тоя документъ е допълненъ отъ 25 заповѣди, чрезъ които министрити на вътрѣшните работи, на правосъдието и на външноръководеніето, както главната команда на войска сж уничтожени.

Едно главно министерство, едно военно министерство сж основали и дворинти канцеларии за Унгарія и Трансилванія сж въстановили.

Съ тия нареждания едно станали и много променения въ чиновничеството.

Нѣколко вѣстници бѣха писали, че съюзните войски на Франція и Англія въ Кина не успѣвали както го мисляха отъ първо. Тия вѣстници не били добри извѣстени. Ето една кореспонденция, която потвърждава доброто напредваніе на тия войски.

Шангаи (Кина) 12 Авг (н. в.)

Американскиятъ вапоръ, Сачинавъ пристигна въ Шангаи 11 вечерта; той доде отъ Печелийскитъ заливи, отъ дѣто е излизалъ не 7 не тоя мѣсецъ. Ето повинити, които на той донесе:

Английскиятъ вапоръ доде на устието на рѣка Петагъ на 25 Юля, за да познае близаніето на рѣката и да приготви сичко което бѣше необходимо за дохожданіето на съюзните флоти. Табиги до Петагъ фърлиха на него, нѣ безъ да го повредятъ.

На 28 Юля, сичките кораби долоха и фърлиха желѣза далеко десетъ мили отъ рѣката. На 1 Августа войската излезе на сухо. Англезити и

Французити призеха табиги по рѣката Петагъ, безъ да имъ са опре нѣкой и безъ да изгубятъ хора. Като станаха господари на табиги, съюзните сили забѣжиха, че Кинезити за да ни фърлятъ съ лахъмъ, употребили едно сръдство доста остроумно: санджии нѣлни съ барутъ били заровени въ земята и по лѣщицата по които са минава; тия санджии щѣли да са запалятъ чрезъ телове, на които единтъ край упиралъ до санджии, а другиятъ върху земята: като стѣпи нѣкой върху тоя край на телътъ дѣто имало по една капсула (евза), и санджикътъ щѣлъ да са запали. Това злощастіе са избѣгна чрезъ единъ случай отъ провидѣніето. Водата съвършено липсува въ това мѣсто което сазе. Проводиса да направятъ едно прегледуваніе, съставено отъ едно малко число французи и англези, за да изпамѣратъ вода, която нѣй първо трѣбува. Съюзните войски проводени за прегледуваніе сръбнаха кинезката пеша войска на голѣмъ чегъ да минаваше рѣката.

Следъ едно малко обиваніе, въ което Французити и Англезити имха 15 души убити или ранени, пригледува іето са върна. Видиса че една частъ отъ кинези да са оставили Пенко, за да са сбератъ на 5 мили близо до табиги на Петагъ, за да въспрѣтъ нѣтътъ кждѣ рѣката пенко, които нѣ смѣтали да яземетъ отъ задъ отъ табиги. Кезувитъ че кинезити сѣ рѣшили да са пзятъ, думатъ да са на четъ 40.000 души, което ми са гдили прекрѣмено. Ето сичко, което са знае тѣка днесъ за съюзната войската и за войното и правленіе.

Въ Прусія, както и въ много други царства, ставатъ събори, които наричатъ камари, и на които членозегити биватъ преставници избрани отъ сичкиятъ народъ, преставници, които биватъ два вида: преставници отъ страната на благородниги или господарити, и преставници отъ страната на простіятъ народъ. Тия камари рѣшаватъ по важни работи, които се вършатъ въ едно царство. Отъ като е зель у рѣцъ правленіето на прус-

ското царство прускиятъ князь-регентъ, камарата на господарити явилася да се противи на министрити на князь-регентъ, и унѣ отъ туй споредъ поного нѣмски вѣстници, тоя съборъ са отдалечилъ отъ интересити на прускиятъ народъ. Причината на тая пошѣпка на пруската камара на господарити била малкото число на преставничити, които я съставляватъ и за да въспре тоза зло, прускиятъ князь-регентъ дагъ заповѣда да са умножи тая камера още състъ 24 преставници.

Въ Туринъ голѣма надѣжба иматъ отъ южнаа Италия. Войнито отъ войската на неаполскиятъ царъ ше ги пригурятъ въ сардинската войска и неаполскити провинции: катабри и Абриузи, на които народътъ има единъ духъ твърдъ воинственъ. ше дадатъ доста войни за да са съставатъ нова военна тѣла.

Колкото за Италіанската флота, за нея особно са грижи сардинското правителство. Споредъ добрити придобиванія, дѣто ше са и мѣрятъ въ Неаполь, тая флота, следъ нѣколко мѣсеца, ше състави едва твърдъ важна мореплавателна сила.

Сѣкакви нѣща и Новини

—Пруската газета казува че поного отъ 400 души умрѣли въ сръбна ролія и въ Кіевъ отъ ухапуване-то на едни ядовити мухи които дошли отъ Азия. Предъ 50 ил 60 години много хора пакъ умрѣли отъ такиви мухи.

—Отъ миниятъ вторникъ нагачъ, новитъ грѣцки цариграцки патриархъ е далъ на едно епархія на слѣдующата владина: Сѣрескиятъ митрополитъ ставалъ кизилевски. Липсакскиятъ епископъ ставалъ сѣрески митрополитъ.

—Читателити нѣ знайтъ, че флота на войска (шестъ хиляди души), която бѣше отредена за Сирія споредъ договоръ пристигнала сичката отъ много време въ Сирія.

Последни вѣстивини отъ Египетъ казуватъ че още французка войска са испроводити въ Марселия, отъ дѣта щѣла да трѣгне за Сирія —дагшескиятъ вѣстникъ, Лаванъ Алардъ и

въстѣява, че Н. Н. В. Султанътъ позволилъ на Омеръ Паша да остави чинарѣтъ дѣто бѣше му позволено да сѣди и да доде да премине зимата у Цариградъ.

— Английската газета, Ливанъ Херадъ пише:

«Добрѣ сме извѣстени, че Французи-кѣтъ заемъ рѣшително са заключили съдѣтъ като Високата Порта прати чрезъ телеграфътъ своето съгласіе, за условіята предложени отъ контрагентити, Приговорницити ти сж: Г. Ротшидъ Мпресъ и Неренри, въ Парисъ, а условената сума е отъ 400 милиона франки или 16 милиона Английски лири, съ условие, казуватъ, да са даде 53 $\frac{1}{4}$ за сто, а 4 $\frac{1}{2}$ на сто за комисиона; слѣдователно сичко, което ще земе турското правителство отъ тоя заемъ, ще бже 213 милиона Франки, отъ които трѣбува да са извадятъ и потребити раздоски, ако пазаряциити не станатъ топтанъ. Не можамъ да научимъ кои сж сигуранциити дадени за тоя заемъ, нѣ казуватъ че французкото правителство си обрело помощта, ако приговорницити опитатъ за напредъ въ своя мѣнотия. Въ сѣки случай, дѣйствието на тая мѣрка бже голѣмо въ Хайверъ ханъ. Когато новината за заемътъ са научи тамъ, курсътъ до толкось спадна, щото не е бывалъ примѣръ въ монетната исторія на тая година; и спаданіето ще са продължава, ние го вѣруваме, още повече. Сѣтливциити за много спекулянти ще бже пагубни, защото до послѣдніятъ часъ много вѣруваха че не ще сѣгае тоя заемъ.»

— Единъ пѣтникъ, който заминалъ прѣвъ Коприщница, пише ни, че това село са направило на лошо състояние, като управленіето на сичкити общи работи на селото е попаднало на рѣдѣти на единъ простакъ и грубъ селенинъ. Той билъ и селски векилинъ прѣдъ правителството, и черковенъ и школенъ свитроуъ. А най главното е че е и наѣстникъ на владиката, защото той аргосува и старгосува поповеци. На Св. Петра и палиа той заповѣда вътрѣ въ черковна на единъ попъ да си сваля петрахиля и да не пепува веке.

какъ сега, притуля тоя пѣтникъ, чорбаджити да не обичатъ и да не закриватъ фанаротскити владци, които чрезъ тѣхъ тѣ могатъ да сруватъ каквото щатъ, дору и владци да ставатъ на единъ пѣти.

Пѣтникътъ, който има за нѣщо си Коприщенци, тука имъ позналъ слабостята като си оставили общити си работи, а най много свещениити чинъ, да си управляватъ отъ, единъ лебелакъ.

— Научаваме ся, че прочутиятъ Шуменски митропо, днѣ дошълъ тѣ дни у Цариградъ. Любопити, ти му до толкось го угодили казуватъ, че ка то гдѣтъ каждъ Цариградътъ Варла Габрузъ, ти му събрали една помощъ за харчи по пѣти. Ако бже това истина тей е измазливъ Габрузити, защото е единъ митрополитъ Грѣтъ, и такъвъ като Венезиана, който е държа въ българска сархія да са обеси, никой не го вѣрува че щѣ пари.

— Английскити Вѣстникъ, Ливанъ Херадъ казува че са научилъ, какъ единъ чиновникъ отъ царскити палатъ щѣтъ да иле на Българдъ да занесе фирманътъ на повіятъ сръбски князь, Михаилъ Обреновичъ, за когото ся съмняватъ че ще доде на Цариградъ да са поклонни на Н. Н. В. Султанътъ.

— Пишатъ ни отъ Татаръ Пазарджикъ: 29 Септемъ.

Житото поотсѣяна тѣ дни. Рѣжъта отъ 18 до 20 гро. стигна на 28; пшеницата бже отъ 30 до 35 гр. стигна до 48; парвицата бже 18 стигна до 26; вевото, слава богу отъ 2 гр. слѣзе на 1 гр. оризътъ отъ 28 слѣзе на 14, и пѣха кой да го купува, зелето е кесатъ за 100 глава 50 гр.; фасулътъ и лещата 20 пари оката, овче месо 60 пари.

Дѣто иде подѣля; Г. Тополовски ще освяти двѣ черкови: въ село Кава-дере и въ Шръково. За послѣдната ще земе 1200 гр. и 50 гр. динъ и расъ. Не е лудъ който изжда два зезника, а е лудъ който му ги дава.

Двамата ни попове, попъ Алексъ, владѣшкити Едиропъ, и попъ Юкимъ, отъ катогити испѣдиха отъ селата, дѣто бѣха отишли да събиратъ владѣшкити, не стоятъ мирни. Съгласно съ вѣкозко чорбаджинъ, тѣ неспреставатъ отъ да употребяватъ сѣккви китриги за дано могатъ събра владѣшкити. Нѣ трѣбува да похвалятъ селенити и граждинити че постоенствуваатъ да не даватъ нищо на г. дѣциити владѣка, когото тѣ вѣке не познаватъ за тѣхенъ пастыръ. Жалко че тѣ двама попове, Българе отиватъ противъ народното желаніе.

— Компанията на желѣзніи пѣтъ отъ Дунавагъ до Черно море обнародва тарифа та си и чрсвети въ които ще трѣгнуватъ колата. Този пѣтъ ще фапила работи отъ 20 Октомвріа, и отъ първо Колата ще трѣгнуватъ три пѣти на денъ отъ Кюстенджа до Черна Вода и на опакъ, като ще минувагъ презъ Меджедіе. Цѣна ти сж: 55 гроша за първото вѣсто, 45 гр. за второто и 25 гр. за третото.

— Арменъ държи сега отъ Пашката дър-

жава Маршити, Омбріа и областъ та Витербе, кои то иматъ едно народонаселеніе отъ 1 526,066 души, раздѣлени споредъ както слѣдува:

Въ Маршити: областъта Асколи, 76 490 жители; областъта Асколи, 91,916, областъта Камерино, 4 991; областъта Фермо 110,982; областъта Мачерата, 243,900; областъта Урбано и Назаро, 257,776.

Омбріа съдържава 472,639 жители, раздѣлени по слѣдующити области:

Перуза, 235,000; Ріета, 73,700; Сполети 134,929; Ормито 29,000.

Область та Витербе има едно народонаселеніе отъ 129 372 души.

Ето градове ти, кои то сж наикратъ въ Марши ти, Омбріа и въ областъ та Витербе, кои то сега са погориватъ ка Викторъ Емануила:

Въ Марши ти: тези, Озимо, Асколи-Монталто, Офида, Камерино, Фермо, Грогмаро, Рипагрансоне, Мачерата, Чингола, Чинга Нова, Фабриано, Филотрано, Лорето-Матедико, Рекавати, Сант'евериано, Толентиано Трела, Урбино, Казі, Фосомброне, Губіа, Песабело, Пергола, Септанджело-пивадо, Урбанія, Незиро, Фано и Спингалія.

Въ Омбріа по главнити градове сж: Перуза, Чита-дела-Шове, Чита-де-кастело, Асидя, Фолigno, Ночера, Спело, Тонин, Ріети Сполето Анелио, Порція Паринъ Ормито и Терни.

Градовети на областъта Витербе сж: Витербе, Баньора, Чивита Кастелана, Монтефийасконе, Орте, Непи Сутри, Тосканела и Ветвала.

На тоя часъ остава на Паша Пія IX: Римъ и Комарка съсъ 326,504 души, областъта Чивита Веки съсъ 20,701, областъта Велетри съсъ 52,013 и областъта Фрозиноне съсъ 153,569; сичко 560,867 души.

ОБЯВЛЕНІЕ

Любезни ми съотечественици!

Долгоподписаній въ извѣстиятъ напечатване то на една моя книжка, коя то ще да носи заглавіе: ПЛАЧЪ РАХИЛЬ И ИИЪ, или Избаванье на 14,000 холмамъ младенци въ Витлеемъ, отъ Ирода Царя Юдейскаго. Тая книжка е твърдъ любопытна за прочитанье, и служи като една Исторійка на С. Младенци. Книгата е сега първо преседена отъ Сръбски на Български, и е вече готова за печатъ; тя ще състои отъ 6 печатни листови (кози). Цѣна ѝ ся опредѣли 6 гр. а за не скоро то ѝ издѣлване, умоляватъ ся спомоществователи тѣ, като си приматъ честни тѣ имена да предплатятъ по 3 гр. първо, а други тѣ 3 гр. като приематъ Книжката.

Честни тѣ си имена ще непроизводитъ спомоществователи тѣ, въ Бѣль-напанъ до Гос. К. Х. Поповъ, и въ Челябинска та та Х. А. Навичкова въ С. Бенедето на Гадата.

Издателя

Иванъ Н. Х. Кривошъ.

Еленъ чиниъ.

Въ Ц. градъ—Галата.

1860 год. Свръй 14 днѣ.

Отъ много години са чува да сѣ мѣ-
ви за основаніето на една банка у
Цариградъ, а отъ една година насамъ
това извѣстіе стана постоянно. Знаемъ
че правителството са задължи да пре-
бере сичкото кайме и на мѣсто него
да фани да ходи каймето на банката
банкноти; и наистина правителството
сѣ гелѣми жертви събра по многото
отъ каймето. Особни обстоятелства не
позволиха да събере тая година оста-
токътъ отъ каймето, което са въскача до
75 милиона гр. които още ходятъ изъ
пазаря.

Научаваме сѣ сега отъ Англійскія-
тъ цариградски журналъ, „Левантъ Хе-
ралдъ“ че Г. г. Тубини и Радоканакъ
сѣ са задължили безъ забава да при-
бератъ за смѣтка на правителството тоя
остатокъ отъ каймето, и отъ това ни-
що не ще може да пречатъ за да
са основе тая банка, която търговията
въ Турція чака сѣ нетърпение.

Не ще бѣде безъ полза за еднаго-
лѣвна частъ отъ читателити ни, и особно
за ония въ България, да намѣрятъ въ
листътъ ни едно лесно изложение ко-
ето да имъ даде да разумѣятъ що е
банка.

Безъ да говоримъ за различни видо-
ве на банкити, както: банка за залогъ,
банка за шконто, каса за скѣтуваніе,
банка за сигуранція, и пр. и пр. ние ще
направимъ тука едно изложение за ед-
на банка, която просто наричатъ *банка*
и която може да извършува малко-мно-
го особни ти дѣйствія на другити бан-
ки които по горѣ наименовахме, ние
ще направимъ едно изложение на една
банка на която дѣйствіята ще прили-
чатъ малко-много на ония, които ще
върши цариградската банка.

Единъ богатъ банкиръ, изъ зашто-
то рѣдко са случавали единъ само
толкъсь богатъ, за това една компания
отъ банкири дохожда и предлага на
едно правителство едно предложеніе
кото прилича малко-много на това
предложеніе:

» Вые, правителства, вые нѣмате

други приходъ освѣнъ данѣтъ отъ ва-
шити подданици, приходътъ отъ гюмру-
цити ви, отъ рудити ви, вые нѣмате
приходътъ отъ данѣтъ за питіята,
за тютюнкътъ, за солта и пр. и най-
сетнѣ тойзи и овзи данѣтъ, изъ сѣкоги
вашіятъ главенъ приходъ е данѣтъ
отъ вашити подданици. А пакъ право
да кажемъ, вые не можете да земете
данѣтъ отъ подданицити си по много
на годишната отъ колкото харчите на
година, изъ случавали по нѣкоги че нѣ-
мате по много харчъ отъ колкото при-
ходъ.

» Ето че са случи единъ бой, или
само работити показуватъ на бой,
тогази сте длѣжни да оржжавате, да
плащате лихва за нѣкой заемъ, или ви
са случи нѣкой други извънреденъ
харчъ; тогази приходътъ ви не стига.
Тогдази са принуждавате да плащате
войскага си, чиновницити и сичко дру-
го съсѣ книга; и тѣзи книги иматъ
кредетъ, зематъ ги даватъ ги на мѣ-
сто сребро или злато. Изъ една малка
мѣлава, дору и една длѣжлива повинна
доде и обади че сте вѣзали въ сюзъ
съ едикое царство, който показува
единъ бой, или че коминята ви плаши
съсѣ бой, тогази и съсѣ правдина, фа-
шатъ да са страхуватъ че ще въору-
жавате и че ще бѣдете принудени да
извадите още книга за да плащате, и
тая книга ще вѣздува у рѣцѣти на
търговцити за стока, която тѣ са ку-
пували съсѣ сребро или злато отъ е-
бана, и ако това са продължи по мно-
гото сребро и злато ще мине на ебана
а пакъ у земити ви ще останатъ само
книги. Златната и сребърната монета
тогази ще осяжати, а пакъ книгата ви
ще си изгуби цѣната, нѣкоги на пол-
вина, а нѣкоги и по долу. Тогдази ще
са случи че единъ търговецъ, който
продаде днесъ 10 кантаря шекеръ пла-
тени съ книга, която като промѣни съ
монета, утрѣ не ще може да купи
отъ ебана нити 5 кантаря съсѣ тая
същата сума.

» Единъ селеникъ, който си продаде
днесъ житото съсѣ книга, съсѣ коя-

то може днесъ да купи два волъ, у-
трѣ съ тая същата книга не ще мо-
же да купи освѣнъ единъ волъ. И
така и търговецътъ и селачътъ осиромашаватъ и са сѣсинуватъ, вътре-
шната търговия сѣ измѣни на курсѣтъ
разваля са а външната търговия става
невъзможна. И вие, правителства, и вие
ще осиромашейте, защото вие, каго
правителства, нѣмате други приходъ
освѣнъ данѣтъ и гюмруцити, и
какъвъ данѣтъ ще земете кога то по-
даницити ви останатъ сиромаси, или
какъвъ гюмрукъ ще земете кога то
нѣма никаква търговия.

» Е добръ, азъ банкиръ или азъ
компания, предлагамъ ви едно пред-
ложеніе, което ще бѣде ползвателно
и за васъ, Правителства, и за вашити
подданици, което е се едно, и за
търговията и за мене компания, защото,
како търговецъ, азъ не щѣ нищо да
направя безъ да имамъ полза.

» Позволете да основемъ една бан-
ка у васъ, и нашиятъ контрактъ да
бѣде за 20 или 25 години и ето ка-
къ ние мыслимъ да я направимъ:

« Ние имаме единъ милионъ лири
златни. Дали тѣ лири сѣ наши или
нѣ, това е се едно за васъ, ния ще
ги намѣримъ, ще ги съберемъ и ще
ги туримъ при вашіятъ министръ на
финанцити въ яки желѣзни каси на
конто половина ключове ще бѣдатъ
у васъ и половината у насъ. Сега ка-
то сте увѣрени че имаме единъ ми-
лионъ лири, дайте ни воля да нап-
равимъ каймета (*банкноти*) отъ съка-
ква цѣна.

» Машината съ която ще направимъ
тѣ каймета ще бѣде и тя подъ ваше
нагледуваніе, за да не можемъ да на-
правимъ по много каймета отъ единъ
милионъ лири (или толкъсь колкото сми-
ви дали). Вые ще станете кефиръ че
който земе нашето кайме да бѣде у-
вѣренъ че ще му са плати на монета
отъ нашити каси; вые можете да ста-
нете кефиръ защото вие нѣмате на рѣ-
цѣ нашити лири, а каймето за тѣ лири

четено отъ васъ и носи вашѣятъ печать. Сосъ тоя начинъ нашето кайме не ще да пада и ще има сжщата цѣна, то дору ще са приема и въ други царства, защото ще са знае, че цѣната му въ монета са намира и ще може да са заплати, то първо, а второ ще знаятъ че вие като държите монетата му и като кефили ще го заплатите вие, ако ние не го заплатимъ, и вие ще ни нагледувате сѣкога за да плащаме тая книга, което ся нарича да правимъ *шконто*. »

(сѣдва)

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ 0-мврія 21/2 1860.

Ние преди да извѣстимъ движението и по-стѣпки на нашите тукъ българи, за ново то положеніе на българскія въпросъ нѣкой си особено писалъ и доказалъ то що сѣ върши тукъ. Пріятельтъ на когото ся отговарятъ възъ този предметъ, има добрината да ни събщи писмото, и да ни помози, ако виждаме за благословно, да изложимъ въ нашѣятъ листъ отъ тоя отговоръ и ето що казва отъ по важности:..... « За въ противенъ случай (то е ако не можемъ да сполучимъ друго яче каноническата си зависима іерархія) дѣто сте направили общенародното разсѣждане, то е добро и справедливо. Азъ който ходѣ често между една годѣна частъ българи, можъ ви каза че сичкити напосоки сѣ на това мѣние; тѣ сѣ готови и въра и догма да промѣнятъ само и само вѣки сѣ грѣшити да не бѣдѣтъ; слѣдователно кождо повече ще бѣдѣтъ съгласни да приематъ уніята съ Римската църква—въ кождо никаква измѣна не сжществува въ обрядити наши червни. Дано даде Богъ да не достигне работата до тѣмъ, нѣ за въ противенъ случай нѣмаме друго по добро. Азъ ся разговорихъ, казва огговорникътъ, и съ по разумни лица които го удобряватъ и казватъ: както да е, народътъ го приема, само съ грѣшити да не е, защото тогава ние за вѣчно ся подчиняваме и това не ни отдава никаква честь..... »

Това доказва довольно въкашното вѣдѣние справедливо мѣние—и че сѣ на тая мисль повечето, то никакво съмнѣние не ме, защото никой освѣтъ тѣ не знай що ся теглятъ отъ

грѣши владыци. Въ това днешно обстоятелство тѣ отдаватъ сичката тягость и сичкото уваженіе на нашити тука царограждани и чакатъ, като Евреити Месія, какво отъ тѣхъ ще ся яви. За това трѣба тука нашити водители добръ да мислятъ и да вършатъ, да не би да стане нѣкое недоуменіе и ся расчекни народътъ. И при това ето ние какво ще изречемъ: Не стига само народътъ да е съгласенъ да стане уніята. Нашето духовенство а особено цароградското трѣбува да поведе движението и да направи таквази уніа която да бѣде полезна за цѣлостта и за благоуспѣхъ на народътъ. Нека нашето цароградско духовенство да не остави работата до тамо щото уніята да стане тогази когато видимъ зоръ, защото тогази работата срѣща много мъчности и не стара съвѣтъ въ полза на народътъ. Сичко което става по убѣжденіе, то е само честно.

Кѣлкого за нашити тукъ Българи, като зеха туй рѣшеніе за въ послѣденъ случай, ето какво нѣмъ остава: да ся събератъ и да опредѣлятъ една комисія, комисія която да бѣде отъ хора малко много достойни, хора които да могатъ и до правителството свободно да ся отнескъ и да спомагатъ наше то духовенство въ дѣлата му.

Нѣ не стига само това. Ако искаме да стане доброто за цѣлъ български народъ, трѣбува и отъ сичкити страни да ся пратятъ съгласіето за тая постѣпка, както го направили и за великенското движение. Ние знаимъ че почти въ сѣко мѣсто ще ся наитратъ противници и ще претиводѣйствуватъ на това народно движение, нѣ ние съвѣтваме нашити истински българи да не обръщатъ вниманіе на такива противодѣйствія, които сѣ безъ никаква основа и кога да еще паднатъ шесъ изгубятъ. Най сѣтъ таквази противници ще ся познаятъ заблужденіето и ще ся раскаятъ.

—Увѣряватъ ни отъ Сливенъ че преминалата седмъца единъ попъ — попъ Іорданъ—държалъ да иде противъ общенародното добро и противъ желаніето на жителитъ; той като былъ въ служба, вмѣсто името на Н. В. Султанътъ, споменѣлъ пакъ негова си фанаріотинъ Кирила. За този попъ ние и други пѣть сме писали и ние знаимъ че той е най главниятъ мюзевиринъ и най мръскитъ фанаріотинъ. Чудно е отистина какъ единъ градъ ся остави на водата на единъ такъвъ челоуѣкъ, на одного челоуѣка който не търси освѣтъ интересъ а друго нищо — и най паче Сливенци като са дивиха предъ време още толкова строги противъ фанаріотското

обхожденіе. И дали ще въспрѣматъ сливенци да оближатъ основа което сѣ пюли? а, ние не ся надѣваме, защо чувството тѣхно любородно никоги нѣма да имъ позволи едно такова противонародно дѣло — Това ако и да не ся отнесъ толкова до сливенци отъ кождо до клуцхорци, но като клуцхорци не сѣ освѣтъ Сливенци, то е пакъ че Сливенци изъ общо; ако единти не носятъ тоя срамъ, то и другити грѣба да го не въспрѣматъ.

Въ тѣзи обстоятелства, господа, въ които нашето благополучіе ся възражда, което зависи отъ нашето съгласіе и постоянство и най паче въ послѣднитъ тѣзи врѣмѣна, който ся яви противенъ, той е нашѣятъ най главенъ неприятели; за това който и да е ние трѣба да го отласнемъ отъ наше то сношеніе, да му претяствуваме въ неговитъ постѣпки и най паче да го накажемъ съ такова наказание което надлежи за одного такъвъ фанаріотски мюзевиринъ. Ние знаимъ че първитъ неговъ приверженикъ е Георгаки—той е ветѣхъ грекоманецъ — но чудесно ни ся вѣди като чуваме че и Дочолу е негово мекере. Както да е два или тричесто съ при другити; за това ние не ся съмнѣваме че ще чуеме доброто слѣдствие на това и отиршеніето на тѣзи хора.

Училището было въ такова добро състояние, що като го шибенѣтъ ще трѣгнѣ. Директорътъ вмѣсто да развѣе наукити, той развивалъ Влашката цивилизация. Въ това не ся съмнѣваме, защо може да има наклонность—и това не е зло, защо злото по скоро наирѣдѣа.

—Увѣряватъ ни отъ Казоферъ че преди дни Г. Груйолу казанлъшкитъ чорбаджія, като отводелъ за Карлово да поздравѣ Пловдивскитъ Губернаторъ, миналъ презъ това село и пребилъ въ него два дни; г. Груйолу постѣтилъ и школата на която като разгледѣтъ уроцитъ, отъ които много отбирѣ, отъ родолюбиво подарилъ и 1000 гроша на това заведение.

Това е отистина едно родолюбиво дѣло, но века ни дозволи г. Груйолу да го кажемъ: това чувство което по странности заведемъ показва требаше да го покаже и въ неговитъ градъ, и тогава неговото уваженіе както и неговата слава заслужаваше вниманіето сѣкму.

Разбойничествата хватели да ся прикъсватъ въ казанлъшката каза; търговцити по настояше свободно ся ходѣтъ по търговията. Причината на това общо добро е казанлъшкитъ мюдюринъ Алилъ бей. Ние не ся съмнѣваме че при неговото прибитіе

други зодуми що има ще изчезнаватъ.

— Съобщаватъ ни отъ Търново че на 9-того едно синафско събрание рѣшило да се изпѣри името Григорово и да се намѣсти съ името на Ч. В. Султанъ; поповети както и гражданити да прикѣснатъ сѣко сношение съ владиката; и да се набератъ двама свещеници както и двама миряни които да разглеждатъ и расправятъ църковните работи.

Това ако е вѣрно отъ страната на Търновца, но е много похвалително; казваме каже, защото търновци, какъ първи между нашити българи, трѣбаше най наврѣдъ да покажатъ примѣръ, но по добръ каже освѣтъ никогѣ. Ако и да сѣмъ сѣгнѣ на това общенародно дѣло търновци, нѣ не се съмѣваме, че ще бѣдатъ върви въ постоянството си — кой наче въ днешни обстоятелства.

Сжщата дописка ни доказва злото поведение на Григоря съ дѣсковцити, което нѣмъ изложихме въ послѣдните си листове. На едно само не даваме недоувѣрие зашото има не увѣрително извѣстие че е напроотивъ: — че прѣжниятъ каза веками подѣйствувалъ да избѣви предъ нашата задреніята дѣсковчанити.

Сжщиятъ дописникъ труди ся още да опроверга опова що сѣмъ казала, въ брой 79 за тѣхиятъ представителъ Р. Х. Николи. И тѣмъ казва че господство му до толкова е родолюбивъ дѣто никога нѣма да въсприе, ако и сичкото караказанско нѣмъ му си подари — да предаде българити. Тука дописникътъ сѣмъ има право, зашото сичкото не може да бѣде, но една частъ бѣжи. Господство му нашити дописникъ ако е позналъ Х. Николи въ Търново, нѣмъ си го познали тукъ — и знаятъ що чини и за колко пари му е казвалъ.

— Пишатъ ни отъ Кюстендѣлъ че нѣкой книгопродавецъ, съ книги църковни напечатани на български отъ английската етерія, дошелъ въ този градъ за да ги харчи. Като тѣ сѣмъ сѣкози умѣрени съ една цѣна, сичкити наши българи начали да ги купуватъ. Владышкити послѣдници ся въздвигнали възъ това — по причина че тѣ бѣле еретически. За да му запрѣтатъ продажбата, тѣ ся отнасятъ то мезини и до управителя. Но мезиницѣтъ както и управителя като разглеждатъ книгити добръ, зашото имадо сжщия и по турски, не намѣрили нищо противно и тѣмъ му дозволити пакъ да сѣмъ ги продава.

Цѣна ни дозволитъ сега тѣзи въропосовѣдници да имъ кажемъ: който нѣмъ да запрѣти едно цѣщо той го намѣтатъ съ по добро — дѣ сѣмъ тѣхити во прави и по добро

което не можете да направите нѣдѣйте го прѣпятстаува. Ми сакаме още че не е толкова вѣрата която ва кара на това дѣло зашото малко я опознавате, но е вашитъ интересъ; зашото като простѣятъ народъ хвати да проумѣва много малко вѣрата, той ще хвати да опознава и вашити беззаконни постѣжи — и тая е главната причина: нѣмъ като опознавате добръ вѣрата и като не постѣпвате по нея, трудите ся и народътъ да не опознай; това ли ви учи вашата вѣра? Ако е тѣмъ, тя не е Христова.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Кюстендѣлъ 1860 Септември 7-ий

(Продължение.)

Кюстендилци и още неможатъ да познаятъ и оцѣнятъ отеческата воля на Милостивѣйшия нашъ царъ и благодѣлнѣйшия Баща, който дава полна свобода и приступъ на своитѣ въроподаници што всякой безъ никакъвъ страхъ свободно да изказва сичкитѣ свои болки, нужди, притѣсненія, жалованія и прошенія.

Вчера срещо рождество богородично младѣжигѣ побуждаеми, отъ ревностъ, подидоха жалба на негова преславностъ каймамина, 1-а да имъ дозволи да ся споменува царското имя въ църквата на свѣтата служба, [което непременно сполучиха]. 2-а да ги приема (негова Преславностъ) като чада подъ крилото си: 3. що и да предлага нешто клеветно Діонисъ, да го не вѣрва: 4. оти нѣмъ веке неимае благодарностъ и увѣреніе на Діониса, и дали сѣмъ жалба на vysokата порта и на Великия В. отъ Діонисевити злоупотребленія и зодуме, които едва прегърпехме почли въ растояніе на две години.

Негово преосвященство Діонисъ вѣсто грашове за вули зималъ е темесюци отъ сиромаситѣ царски подаяници. Нѣкой органджія на имя Геоша изъ суци градъ Кюстендѣлъ като ся прѣставила първата му сожителница въ вѣчния животъ а той за да му са затѣржи доматъ не нарушѣнь слѣдъ 3- години, рѣшилъ да посѣгне и втори бракъ. И като отидѣтъ да трѣси вула, владиката суций грашитель, адѣ не наситѣнь, поискалъ му много грошове, че така го изискували правдата за второбрачіе да са зима много

сребро че было грѣшно и противно (второбрачіето) на законъ а и на црковнитѣ правила, ако ли не. то не бѣва да са вѣнчае: и той бѣдний, при поставленіето толку (риджджій) едва са приклонилъ (владиката) на 300 гроша, койго като не билъ възможенъ на истый часъ да плати далъ темесукъ, койго на и до днесъ не може да исплати,

Нѣкой свещеникъ на имя попъ Малинъ отъ Клеменца, за 4- хиляда гроша (отъ милостиня, далъ и той темесукъ

У Крѣйце, село Божица, на Сгозна Маричевъ владиката му зималъ 70 гр. за вула: отъ истото село на Огняна Буковска земалъ 65 гроша за вула.

Отъ Босиловъ градъ на Сгозна Стаменовъ 503 гр. за вула и прочитъ по 20 и по 250 безчислени сл.

Въ градътъ на Гогете Колушко-бакалски земалъ за вула 200 грош: на Ваксевичанъ зималъ за ферманъгъ 2725 гр. а црква та не е нито мѣстото ѣ назначено: Много са Діонисевитѣ злоупотребленія много са, които подобно неможатъ ни да са удрекъ тѣ ни да са опишатъ: отъ пѣнечката нахія отъ сѣко село зималъ по 10 и по 15 товара жито освѣтъ пари и проча: отъ Изборчине 150 гро: за антимицъ, 1200 за освѣщеніе на црква та, 400 за водосветъ, 200 за човѣцѣтъ си (ф. милатка).

Днесъ Кюстендилци са много стараятъ да испадѣтъ Діониса низъ градътъ си да не повреждава болѣ стадото Христово сосъ злий и раскошнѣи си прииъръ, но неиматъ способностъ нѣматъ дерзостъ, сѣкой улашенъ отъ мѣтатѣлнитѣ фанаріотски грѣмавици, никой несмѣе да враже званаца ...

Нѣкой са интересва частно другъ е заверзанъ сосъ пристрасно положеніе а именно попъ Новковци. другъ свързанъ со славолубіе, самолюбіе, несогласіе и непостоянство. пакъ ще река блазе на попъ Новковци, че тѣ най голѣмо постоянство показва кѣмъ владышкото задържаніе, които са ползовали поне най малко съ 50-60 хиляди гроша нека имъ е сладко пасъ онлара. Увы за сиромаси които са оглобиха чрезъ тѣхъ и владыката!!! попъ Новковци са хвалятъ чѣмъ и выше тѣ были давали вергія въ Кюстендѣлъ та за то имѣли право да са

сятъ у владышките злоупотребления.

Достопохвалитѣ младежи добръ на-
прѣдватъ, тѣ още преди два мѣсяци ще-
ха да извърлятъ името на мръсния фана-
риотинъ, и току речи бѣха го изхвърли-
ле и исподили низъ епархіята, но стари-
те сосъ имайте терпение, свършена ни е
работата, и прч. И до днесъ задържватъ
фанариотската гнусота. Много са сега
жалатъ за Папарета епископатъ Діони-
севъ, како не чайно изгубиха тая адска
деница която отиде въ фенерската про-
пастъ да се содружава сосъ Софроновити
служб., гдѣто дай Боже и майсторъ Діо-
нисъ поскоро да преспѣе!

Діонисіа за да посвои среброкованната
попъ Манасіева въ Кюстендилъ показу-
ва се благочестивъ безбожникъ и казва
попече щѣха да продадѣтъ иконата която
не прощава напата вѣра да са продава
образъ Божій, за това я запрѣхъ у мене.
на което му отговори незлища: « сюретъ
сатмасъ помущъ сатажръ. » И той безъ
божія до толку стигнахъ да рече «ефе-
ндимъ бегиръ джуменъ гидеръ » той се
кжлне като циганинъ за 5 пари, а на по-
пъ Ювана царво-селски запрещава да
са кжлне за 6000 гр. ами да си про-
даде къщата и да плати паритъ за сел-
ската църква! ама правъ судъ хаа!!
попъ Юв: сосъ силата на 35: подписа
зипалъ реченитѣ грошове и далъ ги на
дунгерите за църквата пакъ защо истра-
жувалъ хесапъ на чорбаджи Ника влад-
шки епитропъ, сега се падало сега се
падало попъ Юв: да плаща отъ гдѣ що е
зипалъ за църквата, оти толку е правъ
судъ Діонисіевъ отъ три години до дне-
съ беше благословно да ги плати селото
а сега като потрѣси хесапъ на чорба-
джіята; излезна по благословно да ги
плаща попъ Юв!!

» Такива са дѣлата Діонисіеви: добръ
дума спасителтъ: « внеидите же отъ
живихъ пророкъ иже приходятъ кванъ
во одеждѣхъ овчихъ, внутрь же суть
волци живущи и, отъ плодъ ихъ позна-
сте ихъ. » Но всемилостивый Богъ да
избави Кюстиндилци отъ того волка!

7-8-Врѣм 1860 БЕБРЕВО.

Колкото тука чорбаджи — ялжи гледа-
тъ да вкоренятъ яничерѣжъ, толко повече
сѣ стѣпили на кракъ стражаущи ти отъ

тѣхъ сыромаси да ся избавятъ веднѣжъ за
сякого. Отъ години и половинъ на самъ тѣ
сѣвсѣмъ ги отрутнаха, и за по добръ раздѣ-
лиха Бебрево на частни махалы и на сѣкж
особенно опредѣлиха по единъ махалиникъ,
камзумалинъ, за по единъ години споредъ
Царското канунаме. Това бѣше сѣцѣлъ ка-
кто казахъ да ограничатъ издѣлничты, по
пакъ тѣзи новити станаха други такива,
сирѣчь тѣ забравиха обѣщаніята си, и на
мѣсто да си предадѣтъ еще по Гергевъ-
ленъ чисто хесапоти, продължаватъ да съ-
бличатъ както нѣ е воля. Единъ отъ тѣхъ
е на имя дядо Тодоръ Валжишко, който не-
ще ни да чува че му е минало време и не е
припознатъ вече за никакъвъ, но струва ми
сѣ, че събудени ти отъ кѣмъ това сырома-
си ще му грабватъ клечкити той драще на
четелы, и ще го поштитъ въ кой халъ сѣ
памѣрва уважанъ...

Конто отъ сыромашкж старашъ бѣхъ хо-
дили въ Русе при ц. В. Вази Паша да сѣ
оплакватъ отъ тужбиты на ветхиты чорба-
жии и да държатъ глѣзнатото отъ тѣхъ, сега
сѣ върнаха въ Търново, гдѣто отново ще
сѣ търсятъ близо около сто хиляды Гроша
по заповѣдѣтъ Вази пашовъ. Че да видимъ,
на чорбажии тѣ на портизани тѣ въ Търно-
во сѣ май много ако пакъ нема мѣщо удо-
влетворение за сыромасити, ако си дигатъ,
като нѣ сѣ расърдятъ, рѣкнѣтъ чорбажии
и не ги вече иматъ за ран, незнамъ кой ме-
млекетъ ще държатъ да сѣ преселятъ.

Училището ни, горкому дошло! споредъ
чорбажиижъ бѣдствува да падне. Епитропъ
тъ правото, е единъ отъ най керизбраниты,
споредъ това и доста прѣпятствува на ус-
пѣха му; защото въ такъвъ случай нито
безъ епитропъ нито съ епитропъ. Този по
имя хажі Анастасъ, (а до скороси Авражачо)
като слуша чорбажии тѣ, гато подава никакво
внимание сѣвсѣмъ запустѣва работѣ тѣ и
напрядно зема платж, що му е опредѣленъ
за по добръ дѣятелностъ...

Но има надежди пакъ: който е станалъ
причина за въздиганіето на това училище
еще живи. И сыновети му и внуцыти му, та-
кже и други нѣкоп сыграждане сѣ посѣжа-
вѣха по възможности. Затова надѣжъ ся че
ще до дель, въ който да ся призаватъ гла-
вниты Търновски и други околны учители
да присуствуватъ и разгѣдатъ каква сѣ е
вършило въ 1 1/2 години растояние, еще погла-
вно, да положатъ таква мѣрки, щото да
хвърка училището съ своиты успѣхы. --
Тука въ околностъ има ставатъ 4-5 учил-

ща. Мнѣніето ми нмѣніето на нѣколко наши
е: да сѣ наредѣтъ сички по взаимень (ланка-
стреки) методъ подъ управленіето на едно
главно преуговорително, каквото и бѣме
селя. Послѣ това да сѣ съставятъ и подтѣв-
рѣтъ закони, въ които да е положено: 1)
що е училище, учитель и ученикъ, каквы дѣ-
жности иматъ тѣ и пр. 2) каквы дѣлнос-
ти ще сѣ изпълняватъ и отъ родителиты на
ученицыти, конто 3) какво и колко ще уч-
ятъ тука и други такива. Съ единъ рѣчь, по-
старити наши сѣ съумѣсали та въздигнали
зданіе фабрижъ, а ный да настанимъ иinstru-
менты за да излѣзва добра матерія.

КАЛОФЕРЪ. 11 Октомвѣ 1860.

Въ тѣя дни имаме честь да премине презъ
калоферъ Г. Стоенчу Груйолу, който
отхождаше на Карлову да поздрави Пловди-
вскій Губернаторъ честнѣмъ Азизъ пашѣ. и
така понеже господство му остана неколко
дена въ калюферъ, гдѣто за големъ честь на
насъ въ сѣбота и недѣля посѣти доволно кж-
щи изъ калюферъ. Въ понедѣлникъ прѣвѣтъ му
грьжъ беше да посѣти общото ни училище,
и тай сѣдруженъ съ нѣкой други наши прѣвы
лица, дойде на училището нѣ, като разгѣда
училищитѣ, преподаванитѣ науки. На ко-
нецъ показахъ му училищнитѣ теттери, на
конто всякы мѣсѣць сѣ безѣятъ доходитѣ
и разходитѣ училищни. Тогава господство
му подбуденъ отъ истинно родолю-
бѣ е благоволил та подари на училището
ны Грошъ Хылада 1000. Прочее по тоя
неговъ постѣпокъ всякы единъ лѣсно може
да познае Благороднитѣ чувства конто хра-
не господство му. [Училищни Надстоятели]

Г. Редакторе на В. „България

ТЪРНОВЪ 11 Октом. 1860.

Въ брой 79 на честнитѣ ви вѣст-
никъ пречетохъ изложение противъ тър-
новскіятъ пълномощникъ за народниты
ни работи въ цариградъ Г. Х. Н. Д.
Минчогу за вѣрността му кѣмъ на-
родитѣ ся. Това ся прочете тука съ
твърдѣ неблагоприятность; защото такива
лица доста сѣ упознати за любородіе-
то си, и сѣкій единъ е добре увѣренъ
че господишъ Х. Н. Д. Минчогу, ни-
кога не ще въспрѣмни да стане пре-
датель на поверенността си нито за
сичкото караказанско иманіе.

Колкото за него бѣдете увѣрени, че
той никога не ще въспрѣмне да на-

прави такова не достойно нѣщо. Но тукъ да видимъ какво става.

Преминалата седмица на 2 т. м. свѣтина му Григоръ прати двамата си тажидари Мелетія и Хрисанта въ Лѣсковицъ, за да му събиратъ милостиваніето отъ жито, което селяните са подарили на нѣкого си, на нѣкой врѣменній владика, който имъ направилъ на тѣхъ нѣщо добро, и като са упорствуваха селяните на несправедното му това и беззаконно исканіе, запре са въ конака тука едно лице, че ушъ казало противни речи за свѣтина му. Но благодареніе на нашіятъ каза Георги Кабакѣоглу и на прежніятъ каза велики Х. Тодора, лесковчанца, като, доказаха на Н. Превосходителство на нашия ефендинис, че нѣи снѣ са отрекли отъ цариградска грѣцка патрикхана и от владиката със време. и следователно че не само нега да имъ дадемъ милостивната, която произволно сме давали на нѣкой владичи, и сега искатъ със зорлен и със забит марифетѣйлен да зематъ, но, и същата имъ войнѣя, за която съдържава на ферманат имъ ще престанемъ да даваме. докле са реши тоя вопросъ въ цариград и той нашиятъ ни благоизволи и усвободи запреніятъ человекъ като упозна калугерскіятъ мюзевирликъ.

Въ неделъ на 9. т. м. биде еснафско събрание, и решиха да са изхвърли името на владиката отъ църквите и да са намести съ славното и прелюбезно намъ име Н. И. В. Султанѣтъ.

Да са прекъсне всяко сношеніе на свѣщенниците и гражданите със владиката.

Да са наредятъ двоица достойни свѣщенници и двоица миряни, за да преглеждатъ и съдятъ църковните работи, докле стане решение отъ честното правителство въ цариградъ.

Да наредятъ единъ свѣщеннопроповедникъ за да проповѣдва всяки празникъ словото божіе по църквите.

Това стана жалба отъ камъ еснафите и общо гражданите, които ще се представятъ на по старѣтъ.

Еснафите са решени общо съ прочите граждани, ако че би старѣшнітъ да не удобрятъ това, те сами да го

гудятъ въ дѣйствиѣ.

Еснафете и прочите граждани са увѣрени, че, както тукъ нашъ паша ефендинисъ тѣй и високото правителство Е. И. Величества ще чуй молбите имъ и милостиво ще изпълни желаніето имъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Варшавското вижданіе на тримата царѣе се е още главніятъ предметъ на заниманіята на Европейскити вѣстници, отъ които разумѣваса, не може още да са извлече нѣщо положително за слѣдствіята на това вижданіе. Искаха да кажатъ че Англія, макаръ и да не бѣше представена на това събрание, съгласена е да дѣйствува наедно съ тримата царѣе на варшавското вижданіе.

Ние извѣстихме срѣшнуваніето на Англійската царица съ Прускіятъ князь регентъ въ Германія, съдружени съ министрати си за вътрѣшните работи, които щели да са споразумѣватъ върху европейскити въпроси, въпроси които сж били предметъ на варшавското вижданіе. Нѣ можяха ли да са съгласятъ тѣя две държави върху въпросити, които интересуватъ особно Австрія — това ще ни го покажатъ англійскити органи.

Англійскіятъ вѣстникъ, *Морнингъ Хералдъ* испитва мълвити за едно съвършено споразумѣніе между Лондонскіятъ и Берлинскіятъ кабинети, и трудя се да покаже че едно пълно съгласіе което да може да бѣди за дълго врѣмя, не е възможно между двѣти царства, които слѣдватъ една политика съвсѣмъ различна една отъ друга.

Англійскіятъ органъ свършува своето испитаніе чрезъ слѣдующити прегледуванія:

« Съ такизи условия, на какво ще сж свърши конференціята, която ще стане между Лордъ Жонъ Руселъ (англійскіятъ министръ на външните работи) и Баронъ Шлайницъ (прускіятъ министръ на външните работи)? Страхуватъ са въ нашии политически съ-

бравія, че не ще сполучи тая конференція И изистина какъ може да са надѣваме, че единъ чистосърдеченъ съюзъ може да съедини двата народа? Берлинскіятъ кабинетъ може ли да ся рѣши да влѣзе въ пѣтътъ, въ който Лондонскіятъ кабинетъ вкара народните страсти на Италія? И изистина това не може да бѣде.

« Срѣшнуваніето на тѣя двама държавни хора не ще има за слѣдствіе освѣтъ едно размѣненіе на предмыслени заключенія и на учтивѣ думи, работи невъзможни да направятъ по пріятелски сношеніята на Прусія и на Англія колкото за боятъ и революціални движенія. »

Отъ друга страна единъ членъ на половипъ официалната пруска газета, относително на срѣшнуваніето на англіскіятъ и прускіятъ министри потвърждава, че тѣя двама министри, сж съгласили върху въпросити на Европейската политика.

Единъ руски вѣстникъ, *Петербургскіятъ журналъ* слѣдъ дългото си излеченіе върху вижданіето въ Варшава, иска да увѣри че това вижданіе, нѣма за цѣлъ да направи единъ съюзъ който да поднови свѣщеніятъ съюзъ отъ 1815. » Ако може да са каже нѣщо по на прѣдъ, дума рускіятъ вѣстникъ, за варшавското вижданіе, то е че това вижданіе ище да отдалечи отъ европейскіятъ миръ опасностити и лошавити сполучванія, и неговото слѣдствіе не може да бѣде друго освѣтъ едно споразумѣніе отъ което цѣла Европа ще са благодарни. Споразумѣніето на царѣти прѣближава народити и отдалечава боятъ. »

Знаятъ че варшавското вижданіе станало на 12-24 Окт. Новинити дошли отъ Варшава, сж до 11-23 Окт. Ето що са е случило до тоя день въ Варшава:

На 9-21 дошли въ тоя градъ князь Горчаковъ, Баронъ до Буабергъ и Г. Балабинъ, а слѣдъ нѣколко часа и Н. В. рускіятъ Императоръ. На дру-

гитъ денъ дошелъ Н. И. В. прускіятъ князь-регентъ, и отишелъ на едно съ императора Александра на каляска въ Белведерскіятъ палатъ. Австрійскіятъ царъ тѣргналъ отъ Виена за Варшава на 9-21 Окт. съдруженъ отъ княза Хесъ и контовети Рехбергъ, Греневиль и Меранъ.

Той сигналъ у Варшава на 10-12. Рускіятъ царъ го посрѣщналъ до железніятъ пѣтъ и отъ тамъ двамата въ една калѣска отишли у градътъ. Австрійскіятъ носалъ руска форма, а рускіятъ — австрійска.

— Въ слѣдствие на манифестътъ, съсъ който Австрійскіятъ царъ дава една конституція на държавата си, народити на тая държава ушъ показуватъ най голѣмата си задоволностъ. Князь Францъ Лихтенштайнъ са наименовалъ главенъ командантъ въ Унгарія. Съвѣтникътъ Шечени Маричъ са въздигналъ на втори канцелеринъ на Унгарія, а контъ Менсдорфъ Рули са наименовалъ командантъ въ Банатъ и въ сѣрбското войводство.

— Видиса да са потвърдява че Гарибалди иска да са оттегли отъ театрътъ на италійскити движенія, и явно изявава че ще даде властта си въ рѣшѣти на Викторъ Емануила.

Въ Палермо—новинити сѣ отъ 7/19 Октом.—са показвали противъ съединеніето на Сицилія съ Сардинія. Сицилійцити ги е страхъ да не паднатъ съвсѣмъ подъ властта на сардинскити чиновници. Тѣ псмятъ че неаполскіятъ царъ бѣще имъ далъ властъ да си са управяватъ сами.

Вѣстникъ „Персеверенца“ отъ Миланъ извѣстява че Сардинія до пролѣтъ може да извади на бой 300 хиляди души. Въ сѣщото врѣмѣ тоя вѣстникъ казува че едно подиганіе избухнало въ Молизъ, неаполска областъ, противъ Гарибалдовцити, и че едно отдѣленіе Гарибалдовци което отишло да потѣжни това подиганіе ся разбило.

Войската на Неаполскіятъ царъ се вѣща на Гарибалдовцити за да ги от-

гласни, въ сѣкоги безъ успѣхъ, както в Гарибалдовцити не могатъ да напредуватъ.

Официалніятъ вѣстникъ отъ Неаполь отъ 3/15 Окт. съдържава единъ важенъ документъ на Сицилійскіятъ диктаторъ (Гарибалди), който казува че, за да изпълни едно желаніе неоспоримо мило на народътъ, то обявява какъ двѣти Сицилій, които сѣ дължни за освободеніето си на италійската крѣвъ и които го избрахъ свободно за диктаторъ, отъ сега нататкъ правятъ сѣща часть отъ Италия, една, нераздѣлима подъ властта на конституціалніятъ царъ Викторъ Емануила и на неговити наслѣдници. Като пристигне царътъ ще му даде въ рѣшѣ диктаторството, което му е дадено отъ народътъ.

Вѣстникъ Пресеверенца иска да кажи че отстъпки, направени отъ Австрія за народити ѝ, доказватъ, че тая държава иска да са приготви за да обати бой на Италия, и че споредъ то, Туринскіятъ кабинетъ дѣятелно ся готви за да са пази. Съ сѣщото това отъ Парисъ и отъ Лондонъ увѣрватъ че Австрія ще са ограничи да пази само Венеція.

Сардинскити журнали казуватъ, че царъ Викторъ Емануилъ като сѣ срѣщналъ съ генерала Гарибалди, подалъ си рѣката и му рекълъ: « радвамъ сѣ да ви вида здравъ *маршале*, надѣвамъ са че отъ сега нѣма да сѣ раздѣлимъ веке. И генералити Фанти, Дамаржора и Чалдини и тѣ трѣбва да са наименоуватъ *маршали*».

Сѣкакви пѣвца и Новини

— Императорскіятъ фирманъ за да припознава хлиза Михаилъ Обеновичъ за наследникъ на баща му, испроводилъ са на Бѣлградъ мнѣлата педѣля, Маршалъ Емисъ бей занесе тоя фирманъ на княза Михаилъ.

Миналата четвъртъкъ, Н. И. Князь Лобановъ, рускіятъ посланикъ у Цар градъ, сѣ друженъ съ Г. Аргиронудо, първиятъ драго-

маникъ на посолството, направилъ визита на грцкіятъ патрикъ.

— Миналатъ петъкъ Архимандритъ ѝ на руското посолство, Г. Негръ, ходилъ на българската черква и ималъ една конференція съ Н. П. Г. Илариона Макариополски.

— Споредъ рапортътъ на рускіятъ министръ на финанцити, рускіятъ дългъ, който плаща лихва, въскачаса тая година на 575,120,127. рубли. Каймето са въскачало до 679,877,853 рубли.

— Новинити отъ Дамаскъ казуватъ, че отъ нѣколко дни Ф. паша да са распрѣска страхъ между христіани, въ тоя страхъ нѣмалъ никаква основа; оня които са интересуватъ за да не са вършатъ христіанити отъ Бейрутъ давали тоя страхъ. Мусульманити отъ страхъ не могатъ да ходятъ по пѣтищата, а нѣ да мислятъ да правятъ въкое движение, за което са увѣрени че ще са нахажатъ строго, както ги и на мѣстахъ и за първата имъ постѣпка. Въ тоя страхъ съвсѣмъ са махналъ асирскіятъ паша у тоя градъ Н. П. Фуадъ паша.

Извънредніятъ незлинь се продължавалъ да испитува обвиненити отъ дамаското приключеніе отъ юлія. Шехтъ Абдулахъ Халеби, за когото извѣстихо че го сѣдятъ и народътъ го почиташе за светецъ, отсѣдналъ са да бѣде запрявъ вѣчно, въ кѣсто на кѣбрѣсъ. Филията му и най близкити му род ини ги испѣждали отъ Дамаскъ. Много други пашин бейове и муфтии са отсѣдили, едни да бѣдѣтъ запрени вѣчно, други за нѣколко години.

— Като извѣстяхахъ въ Брой 82, въ срѣдашніятъ листъ, за поставуваніето на пѣкѣн отъ напиги хлиди българе въ полишото училище въ Парисъ, станало едно отлученіе на името на князи Чарториски, който наедно съ генерала Зимоиски им хъ тѣя добрини да зематъ подъ своего покровителство сѣчкити напиги българчета, които идатъ да са учатъ въ французката столица.

Нѣ заманъ случай отъ тая поправка да извѣстимъ, че отъ денъ на дѣнь сѣ явяватъ хлиди българи, които желатъ да са учатъ въ тоя градъ. Съ срѣдашніятъ французски вѣпоръ трѣгнува за Парисъ още единъ ученикъ отъ Себекъ, Б. в. Т. Бръкаловъ отъ Калотеръ.

Получаваме последната дописка от страната на единъ нашъ Български владика — и не забавно я излагаме предъ очите на нашите читатели:

Господице редакторе на България!

Видехи въ Варно листъ Брой 83 че пишете да самъ фанариотинъ, мы фанариотинъ не сме, но азъ самъ Българинъ чистъ отъ сего Брашовица! пишете прочее че ще се опредѣля за Самоковъ и това е лажъ не дай Боже! ако и да се опредѣля на некадѣ, то ще бъде съсъ царска воля, а нещъ никой пакъ постѣпи противъ народното желаніе, моето чувство е опитано въ разстояніето на моето тожкогодишно пребиваніе тукъ, въ Българската народна наша църква, но пристрастіето на зависта, изобретява много такива празнословія, и рѣшаваме да се жертвуваме но добръ! и желамъ да принесемъ негодование, на народното желаніе, но истинната е тая че пристрастіето заслѣпява Братската любов! Богъ милостивъ всякому да отдаде по дѣломъ его.

1860 Октомврія 21

Величкій дадсій!

Ние ако нарѣкохмѣ Негово Преосвященство фанариотинъ, то не е за друго, освѣтъ че слугува на фанариоти, че върви по тѣхного мнѣніе и по тѣхните достѣпки. Ние знаемъ че онъ е чистъ Българинъ, но по злополучіе ние не видехмѣ отъ него подобно усердіе къмъ народното наше движеніе. Тукъ всѣкъ Българинъ, и най-малко по въпросътъ единъ свещеникъ, единъ владика трѣба да рѣши своятъ си покой, своето си имѣніе и всѣко друго ящо — и да се труди съ стѣжъ въ сво обѣда спомогни на обѣтанародна цѣль. Въ противенъ случай той ако и да е Българинъ физически не е итичски, слѣдователно то е такъвъ каквито му сѣ услугити и къмъ когото тѣ сѣ отнасятъ.

Негово преосвященство проумѣва че тѣхните услуги въ този случай за насъ сѣ най драгоцѣни, защо, по въпросътъ, те трѣба да ни сѣ водитѣлитъ. Ако главитѣ, въ една работа сѣ глглатъ и клонятъ къмъ противна-

та стѣрна, що треба да праватъ другитѣ. Въ този случай ние ако имаме постоянни и добри разумни глави, нашата работа нешеше никоги до сега да са забавитѣтъ да подпадни: Рыбата отъ главата мериши, казва пословицата.

Както и да е ние ся много възрадвахмѣ като гледамѣ че негово преосвященство ся признава, че неговитѣ чувства ся развиватъ къмъ съиновсвѣто общо народно — и не ся съмнѣваме че отъ тукъ нататкъ негово преосвященство като ся признава за чистъ Българинъ, ще ся съобщити и съдѣлата на неговитѣ събратія и ще послѣдва дѣломъ тѣхниятъ примѣръ.

Откровеніето на глав. надзир. учр.

Дунав. Лебеда въ Цариградъ.

Упоенъ отъ дѣмътъ на софизмити си които изля въ членовети у 3—4 бройове дунавскаго Лебеда противъ папишанити Дайнеловъ засанува, забалува и зафрѣжа съ златнѣти крила на въображеніето изъ Македонскыте полени и езера; Тамъ гдѣто страхътъ го стрѣпкаше, кѣгото папишашкити калугери му ся нанели, азъ, съ чиятата въ рѣка, го сабудихъ отъ тѣя обманчеви мечти като му поддохъ вѣстникъ България. Слѣдъ заминуваніето ми възвѣстивъ тоя мжкъ, прочита вѣстникътъ и, обладанъ отъ меланхоліята си хайде пакъ завчасъ въ Македония при Гегити и Тоскыты ся срѣшнахмѣ. Тамъ азъ му ся преобразявамъ на единъ фангомъ, ниедно папишашкѣо страшило, облечено въ самочерни одежди и съ евангеліето въ рѣка! — Стрѣсвася и къкъ впечатление Боже ми ий — сякашъ да му е изгългвалъ петелътъ мѣзакътъ му, хайде да го надрѣщи на Раковски (!?) а пакъ той щомъ като го получи доконася за него, като ариаутинъ за просо, за да сокруши съ него папишашки.

азъ, за въ знакъ незлобивость — Макарь и да мя е убѣдилъ като ма клевети фарсейски клевети, не му връзвамъ кусуръ, защото е още глупавичакъ; нѣ го совѣтувамъ да иди въ Тахта кале,

и тамъ да си купи единъ клонкъ когото да нахлути на волканическата си глава на мѣсто коминъ, за да бъде по малко философъ, по малко астрономъ ... нѣ новече внимателенъ и разумителенъ както го изисква званіето му (?)

Д. Паничковъ.

— Миналата срѣда са празнува въ българската църква съ голѣмо тържество народниятъ ни празникъ Св. Иванъ Рилски.

— Вчера петъкъ по главнитѣ отъ нашитѣ еснафи имали събрание на българскитѣ мстохъ. Слѣдъ това събрание тѣ ходили при Н. П. Иларіона и са разговорили за народния въпросъ.

Погрѣшки въ статіята «Отзивъ на масътъ отъ пусто горе Телелейско» [а

Въ печатаньето на тѣзи статія, освѣтъ много погрѣшки, споредъ привоисаніето по което е писана, виднахмѣ сѣ и такива които съвсѣмъ развѣлятъ правятъ смѣсъ; за туй тукъ бѣлѣжъ нѣкои отъ тѣхъ. Тѣй:

Въ първата колона на 40 редъ е печатано: да извади г. Редактора в.м. да извади отъ сѣмиліе г. Редактора; на 48 р. са въсползовахмѣ — в.м. въсползовахмѣ; на 55 р. подиръ гл. предстои има отпуснато мѣстоим. н.мж.

А въ втората колона, на 35. вмѣсто благородно, печатано благодарно; на 43 р. в.м. най мнго — помного; на 51 р. в.м. са увлича — са увлече и др. такви.

Т. Н. Ш.

(а) Видѣ В. «България» 79 бр. ст. 417

Мон. въ Ц-градъ 1860 Октом. 22

Лир. Тур.	Гр.	...	...	112	30
Лир. Англ.	...	...	...	124	30
Милицъ...	...	...	...	58	
20-франгъ	...	...	...	98	10
Полъ Имп.	...	...	...	100	20
Медж. бѣло	...	...	...	22	20

Въ Книгопечатнѣ-гж на Д. ПАНИЧКОВА.

ПОДЛИСТНИКЪТ НА БЪЛГАРИЯ

Дълговете на сърдцето
отъ Августъ Макетъ (*)

XXIII.

Отъ първити думи, които той каза на г-та Шодрей за това печакано срѣшнуване, баронката показа най шумно е.

Тя накара да ѝ разкажатъ исторіята съсъ сичкити подробности, които Армандъ е благоизволил да даде. Какво търсеше той нататък? Не познаваше ли той малко нѣщо тая мома Дампмеснилъ? Какъ е я намѣрилъ той? Най сътнѣ, тя не пропусна ниги единъ отъ въпросити, които една жена знае толкъсь добръ да прави съ малко думи. Тя разумѣва че я излъгали, тя, която едно врѣме толкози бързаше да докара едно зближаваніе, тя, която толкъсь са наговаряше за това слѣдствие, което само доде.

Армандъ исповѣда, че случаятъ му харесалъ. Той много похвали съвършенствата на младата мома. Отъ своя страна той дръзна да направи нѣколко въпроси. Върху това, баронката, пригответена тѣй както го знаете, чакаше го съ четири очи, и го оставаше да се улови самъ си. Армандъ не достига до тамъ, нѣ той доста каза, той доста мысли да са покаже съ това.

Като не знаеше какво са е случило между баронката и баща му, между Луціана и баронката, а пакъ неговата испитачка знаеше сичката му игра наизустъ, той мислеше че лукавнува хитро, а той бѣше измаменъ.

— И тѣй, каза му баронката. вие влѣзохте въ сношенія тѣй завчасъ съсъ най хубавата наслѣдница отъ Парисъ? Имали сте честъ, да ходите да са губите по край тая къща,

— Ахъ! госпожа, отговори той малко разявленъ, ако да бѣхъ предвидѣлъ че тая мома бѣше туй което вие наричате една наслѣдница, отъ чейна страна тогази не е че сжмъ ходилъ да са губѣхъ.

— Ба! извика г-жа Шодрей съсъ една радостъ, която колкото отива по голѣма става, нѣкои къщи привличатъ, тѣ са видятъ да сж направени отъ магнитъ, намѣсто отъ камѣкъ.

— Що ищете да кажете, попита Армандъ твърдѣ недоволенъ.

— Азъ казувамъ, че рано или късно трѣбуваше отъ невидѣно да додете на тая къща, продължи баронката съсвѣтъ отдалечена отъ да дава съмнѣніе на страшната грѣшка на думити си. Тая къща, мили Арманде, малко бѣше останало да та изгори; ето най послѣ ты са улови.

— Белкимъ ми познахъ тайната? помисли младиятъ момакъ съ ядъ; и както въ комедіити, той измѣря:

— Моля ви са, госпожа, да са истѣкувате.

— Съ драго сърце, мили Арманде, защото вие ма гледате съ четири очи уплашени, които ма насѣрбаватъ. Азъ казувамъ, че вие обикаляте покрай къщата Дампмеснилъ, защото и други иштъ, безъ да знаете, малко остана да влѣзете.

— Азъ, госпожа!

— Не приказувамъ за лѣтната имъ къща, тя не бѣше тѣхна на онова време за което хоратуваме. Азъ казувамъ къща за да кажѣхъ жилище, разумѣвате ли, а жилище е ефемеризмъ който употребявамъ за да изразѣхъ фамилія.

— Азъ, малко останало да влѣза въ фамиліята Дампмеснилъ! извика той зачервенъ и зачуденъ.

— Твърдѣ добръ, ако да бѣше щѣлъ; нѣ вие го ищехте, повтори, баронката засмѣто. Не щѣхъ да обадижъ никоу тая малка тайна, ако не я видѣхъ, по едно чудно злощастіе

да са пакъ покаже на явѣ. Да, мили мой Арманде, едно време когато госпожа Дампмеснилъ, майката, бѣше са разболяла— отъ мѣзѣкътъ— азъ са интересувахъ отъ тая превосходна мома която наричатъ Луціана.

— Луціана, измѣря Армандъ.

— Сичкити добродѣтели, сичкити пріятности на тѣлото и на духътъ, едно голѣмо име и четири милиона иманіе, ето що можеше да даде на единъ мжжъ.

— Четири милиона! помисли си Армандъ, на напразнители старанія направени отъ баща му предъ осемнаесетъ мѣсеца.

— То бѣше единъ истински даръ, нали пріятелю? Търсихъ наоколо си челѣкъ който да ми отговори за благоподучіето на тая благородна мома и не го намѣрихъ— ахъ! толкъсь по лошо за тебе! ще ти дамъ единъ комплиментъ у очити ти, на!— намѣрихъ само единъ благороденъ, наиченъ съ прилични съвършенства, единъ, който се зове Армандъ де Біержъ.

— Армандъ наведе глава.

— Бържи, продължи баронката, помирамъ му средство, азъ са старѣхъ. Канантъ ми е голѣмъ, и азъ гледамъ. За тая работа употребявамъ сичкити нѣжности, колко можъ да имамъ. Нищо на младата мома, защото тя е фудулъ, и нити знаеше че има единъ такъвъ благороденъ, нити името му, разумѣвате ли Арманде?

— Да, госпожа, разбиравамъ.

— Азъ са надѣвахъ само че тя ще ми бѣде благодарна като я ужениж, ако е уженихъ добръ. Азъ турямъ, казувамъ ви, сичката си машина, като знамъ че на оногози отъ двамата, който по много спечели ще му бѣдѣ покровителка. Доста! на първата дума на единъ баща, когото бѣхъ накара да го извърши искусно, отказуване, отказуване съвършенно, рѣшително, отказуване глупаво.

[слѣдува]

(*) Вижъ № 82.